

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

1

2013/2014
ročník:11

Zverbovaní

**Zo svadby do kláštora
Pozor, Batman na cestel!!**

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Quo vadis

časopis Gymnázia
sv. košických mučeníkov
v Košiciach | www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: Viedeň (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto archív GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 230 ks

Uzávierka: 17.12.2013

Písať pod vplyvom múzy, čistej krásnej básnickej bohyne, je vzácnosťou spisovateľského života, ktorá si vyberá nepredvídateľne, jemne sa dotknúc mysle básnika. Je ako betlehemska hviezda, čo presvetlila Tajomnú noc, ožiariac zázrak – Boh sa stal človekom. Dieťa – dar, ktorý zmenil osud nášho sveta. Láskou si získava srdcia, ale stáva sa prežitkom doby. Je zakopaný pod hrbou darčiekov, ktoré ovlažia oči nechajúc dušu prázdnu. Neodsudzujem naše typické slávenie Štedrého večera, ku ktorému neodmysliteľne patria aj darčeky. Odsudzujem zaslepenosť, pretože vtedy, keď sa máme najviac stíšiť a otvoriť svoje srdce, stávame sa brat bratovi vlkom. Zabúdame, že prichádzajú sviatky pokoja a nie veľkoobchodných výpredajov. Áno, klišovité slová znovu opakujú už dávno povedané. Ale nepoučili sme sa, a preto bude výzva stále aktuálna. Ak prehliadame význam Vianoc, prečítajme si Andersenovo Dievčatko so zápalkami a namiesto obchodných výkladov si všimajme ľudí okolo seba.

Barbora 'Barbi' Bariová,
šéfredaktorka

Nenechajte si ujsť

Pozor, Batman na ceste!!!

Poslednú etapu Tour de Slovakia, cestu domov, sme prešli s pršiplášťami vejúcimi okolo tela, keď už vodiči naozaj museli mať pocit, že vidia stádo Batmanov, utekajúce buď z ústavu alebo ponáhľajúce sa na karneval.

strana **4**

Zo svadby do kláštora

Splnil sa mi sen, keď som na bielom 400-koňovom tátošovi s hlavou vystrčenou cez strešné okno vychutnávala teplý turecký vzduch a z rádia bolo počuť slová Jessie J dotvárajúce atmosféru...“ If this is the dream don't open my eyes... I can't believe...”

strana **18**

Editoriál	2	Bez komentára	36
Nenechajte si ujsť	3	30-tka na krku	42
Pozor, Batman na ceste!!!	4	Naboso	44
Zverbovaní	8	Rýchly ako smrť	46
Nultá hodina: Technické práce	11	Fascinujúce lietanie	48
Keď idú maturantky mestom...	12	Mám sen	49
V zajatí britských farieb	15	Euro - alebo každá minca má dve...	52
Zo svadby do kláštora	18	ANKETA (Euro 2009)	54
Milujeme...	21	Život v tmavomodrom svete	56
Zaostrené na...	24	(Ne)maturantom	58
Nuit Blanche	25	Spoločnosť mení spoločnosť	60
Čo bolo	26	O rok viac, no o koliesko menej	62
Básnik, prozaik, textár, novinár...	28	Nevypovedaná otázka	64
Šťastena alebo motivácia?	30	Múza	65
Komiks	34	Gardošiny	66

Pozor, Batman na ceste!!!

200 km za tri dni nie je hocičo, za predpokladu, že viete, o čom hovorím. Tieto ťažko vydreté kilometre neabsolvovali študenti GKM ani autom, neleteli lietadlom či balónom, ale poctivo šliapali na pedále svojich bicyklov po východoslovenských cestách potiac sa v letnej horúčave.

Náš telocvikár a zároveň triedny učiteľ momentálne 4. A, Matej Gardoš, je známy svojou láskou k športu akéhokoľvek druhu. Pre niekoho neutrálna informácia, pre tretiakov rozsudok smrti. Možno aj práve preto museli oprášiť svoje bicykle z detských čias a psychicky sa pripraviť na to, že školský výlet alias KOŽAZ (Kurz ochrany života a zdravia) strávia brázdnením ciest,

**Z pôvodných 5
hodín bicyklovania,
bolo 9 hodín útrap.**

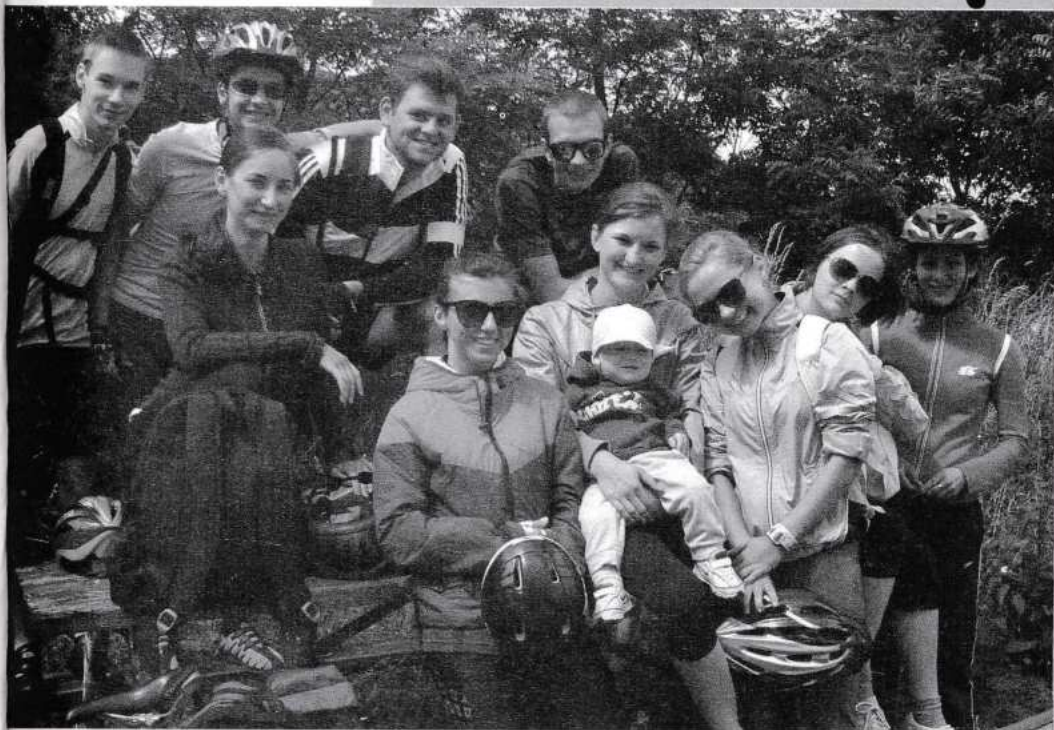
na ktoré doteraz pozerali z pohodlia auta. Prvý deň trojdňa bol hororom asi pre všetkých. Na pláne bola cesta z Košíc do ubytovne v Drieníci pri Sabinove, ale zrejme nikto nečakal, že z pôvodných 5 hodín bicyklovania sa vyklúlo takmer 9 hodín útrap. Cyklistický pelotón sa ešte ani nepozbieral na mieste zrazu a už niektorí jednotlivci hlásili prvé poruchy – od defektov cez pokazenú prehadzovačku až k nefunkčným pedálom. Neklesali sme však na duchu a s pevnou vierou sme vyrazili vpred. My hlupáci! Ešte sme nevedeli, čo nás čaká.

Dobrovoľne sme si vybrali útrapy, ktoré prichádzali v najrôznejších podobách. Teplé slnečné lúče neznesiteľne pálili a as-

faltov
rýchl
sa ak
záchr
očian
tamo
vidin
nám
prích
neust
etu:

Kam
sledn
– Dri
dená
chádz
sa uk
tak p
sme b

faltová cesta pomaly mäkla, kým naše nohy rýchlo tvrdli. Zmorení, unavení... Cítili sme sa ako na vyprahnutej púšti, kde jediným záchrancom je naša myseľ poskytujúca očiam neskutočnú fa-
tamorgánu. Iba vďaka
vidine bazéna, ktorý
nám bol sľúbený po
príchode, sme mali dosť síl tlačiť pedále
neustále opakujúc mantru celého vý-
etu: w... „už len jedna zákruta“...

Pán učiteľ Gardoš mohol byť rád, že sa dožil toho večera.

Kameňom úrazu prvého dňa sa stal posledný úsek do cieľa. Od dopravnej značky – Drienica 3 km – sa tiahla nahor cesta zasa-
dená do strmého kopca, ktorý nikde nepre-
chádzal do roviny, niečo do spádu. Práve tu
sa ukázal nezlomný duch celej triedy, ktorý
tak precízne vycvičil náš triedny. Tri roky
sme bojovali, aby sme v tom okamihu ukáza-

li, že na to máme. Život nám prešiel pred
očami, poberajúc sa na Golgotu. Tlačili sme
bicykle? Tlačili! Mali sme nastavené pre-
vody 1: 1? Mali!! Zvládli sme to? Zvládli!!!

...áno, zvládli sme PRVÝ
z TROCH dní... aspoň, že
sme vtedy boli dosť una-
vení na to, aby sme
si to uvedomili. Teraz môžeme s isto-
tou konštatovať, že pán učiteľ Gardoš
mohol byť rád, že sa dožil toho večera.
Po dosiahnutí cieľa sme ani poriad-
ne neodložili bicykle, ale s plavkami
a s uterákmi v rukách sme sa rozbehli k
bazénu, zabúdajúc na naše ubolené telo.
Obyčajný plavecký bazén lákal sťa rímske
kúpele a my sme jeho vášnemu volaniu ne-
odolali. Snáď až po tomto relaxe sme boli
natolko unavení, že na všeobecné prevape-
nie sme nič ďalšie nevystrojili, ale ponáhľali

sa zaľahnúť do perín slastného zabudnutia, odpočívajúc pred nasledujúcim dňom. Ak náhodou niekto nefrflal v ten večer, tak určite nasledujúci deň ráno, keď sme mali znovu nasadnúť na bicykle a niektoré časti nášho tela, o ktorých sme mnohí netušili, že

Prešove, snažiac sa natiahnuť čas, len aby sme znovu nemuseli nasadnúť na ten mučiaci nástroj a pozerat' sa, ako nás ešte aj motýle obehujú. I keď stena nevyzerala lákavo a už len pohľad na ňu spôsoboval závraty, zdolali sme Mount Everest poskladaný z

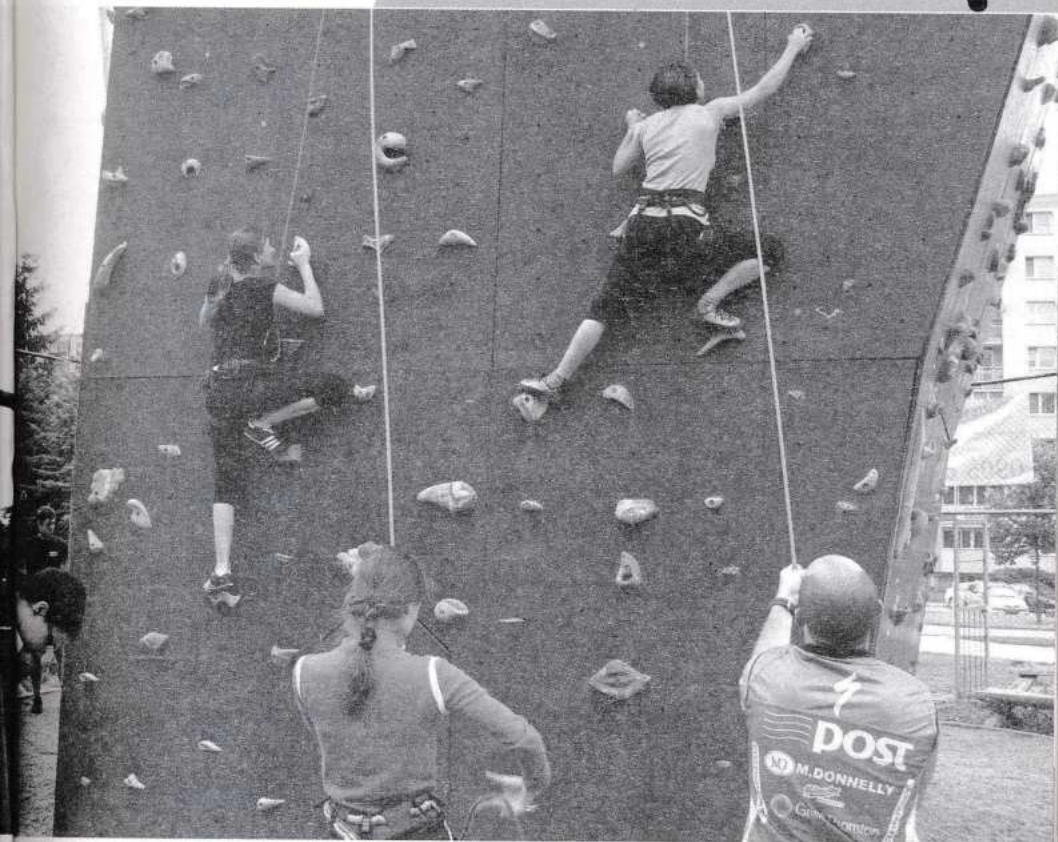
môžu bolieť, nám dali jasne najavo, že existujú. Vďaka tomu mali vodiči áut jazdiacich na trase Drienica – Prešov „peknu podívanou“ na cyklistov so svetrami omotanými okolo sedadiel alebo svojpomocnými výstužami na zadnej časti nohavíc. Vyzerali sme ako typické deti svojej doby, ktoré vstali od počítačov a pri prvom náznaku fyzickej aktivity by ju najradšej aj ukončili. Vďaka trpezlivosti pedagogického dozoru si cesta nevyžiadala zranenia, a tak sme si mohli otestovať lezecké schopnosti na horolezeckej stene v

Vodiči museli mať pocit, že vidia stádo Batmanov, utekajúce buď z ústavu alebo ponáhľajúce sa na karneval.

našich obáv a vychutnávali si panorámu východného kraja, stojac na najvyššom úchytku pokorenej obludy. Lenže minúty napredovali, poháňané neviditeľnými, neúprosivými sekundami večne spievajúc svoje tik – tak... Chtiac – nechtiac sme museli pripustiť, že spoločný čas sa nám kráti a je najvyšší čas, aby sme si užili posledný deň dobrodružstva.

Bolo zaujímavé, že všetky úseky cesty sme zažili v inom počasí. V pondelok sme sa cítili ako na africkej púšti a neskôr večer sme tak

aj vy:
obrys
rukav
poľav
že šl
No a
zažili
hmla
čo ne
Posle
domo
okolo
pocit
bud'
neval
milov

aj vyzerali... Niektorí mali natrvalo vypálené obrysy hodiniek, náramkov či cyklistických rukavíc... Utorok bol o niečo lepší, horúčava poľavila, ale vďaka vetru sme mali pocit, že šliapeme na stacionárnych bicykloch. No a ak sme si mysleli, že sme už všetko zažili, streda nás prekvapila hmla, dažďom, teda všetkým, čo nestihlo prísť prvé dva dni.

Poslednú etapu Tour de Slovakia, cestu domov, sme prešli s pršiplášťami vejúcimi okolo tela, keď už vodiči naozaj museli mať pocit, že vidia stádo Batmanov, utekajúce buď z ústavu alebo ponáhľajúce sa na karneval. Posledný „finiš“ pred cieľom, našimi milovanými Košicami, sme zvládli snáď

najlepšie, čo je prekvapujúce vzhľadom na svalovicu nôh a pľuzgiere kade – tade.

Postoj, chvíľa, si krásna...

Výlet po našich „deravých“ cestách mal jednu nevýhodu – trval veľmi krátko. Postoj, chvíľa, si krásna... Nemý výkrik v našej duši, túžba spomaliť čas. Niekedy nemysliteľná predstava, a predsa pravdivá, že vďaka

tak jednoduchému nástroju, ako je bicykel, sa naša trieda zjednotila tak v bolesti, ako aj v spoločných radostných chvíľach a nebudem prekvapená, ak sa odteraz nestretne v MHD, ale budeme sa zdraviť spoza riadidiel dvojkoľosového tátoša.

Zverbovaní

Poznáte ten pocit byť členom niečoho výnimočného, neobyčajného? Niečoho, koho členom nie je len tak hocikto? My prváci sme tento pocit ešte neokúsili. No len kým neprišiel náš osudový deň „D“. Tento deň nebol ako každý iný... Netradičný a výnimočný bol nielen kúzelnými okamihmi, ale i samotným miestom konania. Veď, posúďte sami...

Círrín. Otravný zvuk ranného budíka by každý z nás najradšej nepočul. No tento znel napočudovanie inak. V pozadí sa niesol tichý podtón dobrodružstva nového dňa. Už len dobaľiť posledné veci a hor sa do autobusu! Cesta prebiehala pohodovo i napriek malému meškaniu. Po celý čas zvuk motora súperil s naším spoločným smiechom a našimi hlasmi, zvedavo diskutujúcimi o blížiacom sa prekvapení.

Chladnička vs. Sahara

Veru aj s takýmito klimatickými

podmienkami sme sa museli cestou každých 5 minút popasovať. Našťastie to nič nemenilo na našich fantastických pocitoch z nasledujúcich udalostí.

Konečná stanica – Budapešť

Históriou dýchajúce mesto nás očarilo už od prvých chvíľ, keď sme prekročili jeho prah. Obrovské nákupné centrá, historické budovy len potvrdzovali mohutnosť metropoly. Po niekoľkých minútach cesty týmito „bludiskom“ sa nám naskytl azda najkrajší pohľad na mesto – z miesta menom Halászbánya. Zdolávaním každého schodu sa naša zvedavosť stupňovala, až kým naše oči neboli zaliate neuveriteľnou budapešťianskou panorámou. Po tejto vyhlíadke sme si to nasmerovali do národnej galérie, kde práve prebiehala výstava „od Caravaggia po Canaletta“. No prv než sme tam dorazili, trošku sme sa potúlali budapešťianskym metrom, z ktorého sme teda mali adrenalínový zážitok. Najmä zo vstupných eskalátorov pripomí-

najúco
V ga
malia
sebe
city.
odsek
boli
umen
chádz
Štefan
prave

Free

Veru
vytúž
brala
už ná
shopp
Čas ry

A je t

Všedr
tné a

najúciach cestu do ďalekého neznáma. V galérii nás ohromili famózne obrazy maliarov svetového mena. Každý z nich v sebe niečo ukrýval a vyvolával rôzne pocity. Občas až hrôzostrašné pri pohľade na odseknuté hlavy, no každopádne všetky boli dôkazom veľkoleposti barokového umenia. Našou poslednou „náučnou prechádzkou“ bola návšteva Katedrály sv. Štefana a následné skúmanie relikvie pravej ruky tohto prvého uhorského kráľa.

Freedom...

Veru tak. Konečne sme sa dočkali aj vytúženého rozchodu, keď sa každá noha pobrať iným smerom. Jedni si to nasmerovali do už nám známeho metra, iní vyplnili svoj čas shoppingom, alebo skončili kdesi pri káve. Čas rýchlo plynul a pocit zvedavosti vrcholil.

A je to tu...

Všedné oblečenie sme vymenili za slávnostné a slávnosť sa mohla začať. Všetko pre-

biehalo v jednej maličkosti, no zato luxusnej stredovekej reštaurácii. Začali sme ako králi – slávnostným obedom, ktorý sme aj ako králi jedli – rukami. Pri šošovicovej polievke a dá sa povedať „obloženom tanieri“ si naše chuťové pohárik prišli na svoje. Atmosféru nám spríjemnili mladí „šermiari“ s vtipnou scénkou, v ktorej si zaúčinkovali aj niektorí členovia mučeníckej posádky.

3,2,1,...

Všetko zrazu stíchlo, len hudba znela v pozadí. 12 apoštolov z 1. A slávnostne vstúpilo do sály, kde už čakal hradný sprievod. Po krátkom uvítaní a zapísaní sa do pamätnej kroniky prišiel na rad náš program. Predviedli sme sa v plnej paráde. Pomaďarčená scéнка „Aj múdry schybi“ a čierno-biely tanec vyčarovali na tvárach smiech a v sále vyvolali pôsobivý zvuk applausu. Po našom „krátkom“ predstavení prišla na rad obávaná skúška odvahy. Chlapecká časť našej prváckej čaty dostala za úlohu vyznať lásku po-

mocou kľúčových slov náhodne vybratému dievčaťu (samozrejme prváčke). Ani by ste neverili, ako pôsobivo sa dá vyznať láska aj pomocou slov, ako kvetinač, vši...!). Samozrejme, ani na dievčatá sa nezabudlo. Dve z nás + dvaja chalani museli čeliť aj ďalšej

skúške – zvädzaniu. Pri pohľade na ich výrazy v tvári sme mohli usúdiť, že dvakrát im to jedno nebolo. Veď koho by také „vášnivé“ zvädzanie neprivedlo do rozpakov?!

„Ja, kráľovná Hadriána, ťa pasujem za člena cechu mučeníckeho. Choď a uč sa v pokoji..“

Pokora v očiach, kolená pevne na zemi, meč na ramene... Odetí do čiernych oblekov sme si s hrdosťou vypočuli tieto slová celkom 12x. Týmto sme konečne dosiahli svoj cieľ – byť zverbovando cechu mučeníckeho. Celý slávnostný ceremoniál sme nakoniec završili spoločným spevom Gaudeamus Igitur.

Srdečná vďaka patrí všetkým tretiakom, ktorí si na realizácii slávnostného ceremoniálu dali naozaj záležať. Vďaka nim sme my, ešte nesmeli prváci, zažili jeden neopísateľný deň, z ktorého živé spomienky ostnú navždy v našich srdciach.

Nultá hodina: Technické práce

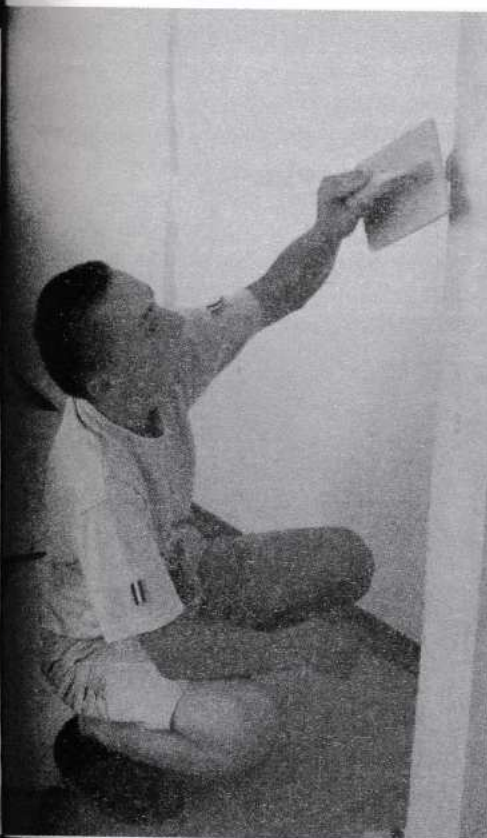
Školský rok 2013/2014 pre mňa začal úplne neobyčajne. Nastúpila som na nový typ školy, stretla som nových spolužiakov a pokým sa študenti na iných školách zoznámali s novými učebnicami a učením, my sme si skrášľovali naše školské prostredie

maľovaním tried a úpravou átria.

Rozdelili sme sa do dvoch skupín podľa toho, kto mal k čomu „bližší vzťah“ a koho čo viac „bavilo“. Prvá skupina mala na starosti maľovanie, druhá si vzala na mušku estetickú úpravu átria. S úsmevom na tvári a s hrejivým pocitom na srdci sme sa pustili do práce. Aby sa naša škola priblížila viac k dokonalosti, zavolali sme si aj profesionálnu výtvarníčku, aby nám pomohla pri maľovaní. „Prales“ v átriu sme zmenili na nepoznanie a vykľula sa z neho „roky udržiavaná záhrada“.).

**„Životné prostredie
prosí, oroduje, že už
kolabuje...“**

Úpravy trvali do konca týždňa a výsledok bol fascinujúci. Fádne, chladné priestory našej školy sme spoločnými silami a usilovnosťou premenili na útulné miesto, kde sa určite každému lepšie a príjemnejšie učí. Zmeny pocítili nielen naše triedy, ale aj naše študentské vzťahy, a to bolo hlavným (vedľajším) cieľom. Vytvoriť jednu veľkú rodinu, jeden veľký kolektív, jedno veľké spoločenstvo, ktoré si bude rozumieť.

Ked' idú maturantky mestom...

Katarína

4.A. Vždy sme boli iní. Ani nie tak vlastným pričinením ako tlakom okolností. A tak sa stalo, že sme nemali stužkovú v žiadnej nóbl reštaurácii, ale priamo v škole. Áno, v školskej jedálni. V jedálni, okolo ktorej chodíme každý deň aspoň 5x a na šiesty raz vojdeme dnu na obed. Vraj nepredstaviteľné? Aj my sme protestovali a trvalo nám dlhú chvíľu, kým sme sa zmierili s tým, že rodičia prehlasovali všetky naše návrhy reštaurácií a zvolili školské priestory. Teraz im za to ďakujeme.

Na stužkovej sme pracovali od septembra. Našťastie. Rátali sme síce s tým, že ušetríme, ale to sme ešte nevedeli, koľko práce a nervov nás to bude stáť.

Plánovali sme, zháňali, vybavovali... Sem-tam konzultácie s mamkami o výzdobe a oc-

kovia nám pomohli v technických veciach. Na prvý pohľad sa zdalo, že je všetko hotové – stoly máme, stoličky tiež, pani kuchárky navaria a DJ-a už nejako objednáme. My sme však mali svoju predstavu. Krásne vyzdobenú miestnosť, nie školskú jedáleň. Obrusy biele, nie gumené a stoličky prikryté, nie ošúchané. A to bola pre nás obrovská výzva.

Najprv sme začali rozmýšľať, ako to spraviť, aby jedáleň nevyzerala ako jedáleň. Povedala som, že určite musíme zakryť okienka. Viete, tie, kde sa vydáva strava. Nechceme mať predsa fotku zo stužkovej pred jedálenskými okienkami. Najpriateľnejšou

...ešte aj vypálenú žiarovku sme museli meniť!

možnosťou boli závesy. Zháňali sme ich 2 mesiace, pochodili sme celé mesto, pregooglili google a popri tom merali jedáleň, pozerali, kupovali a montovali

garní.
A keď
došli
sa v
však
záves
so žlt
biele
v jed
takej
nova
jána,
rozm
vždy
niky,
na zá
vypá
meni
jedál
kabát
chod
Prišic
A ve
pred

garníže a koľajničky. Dalo nám to zabrat'. A keby len to. Zistili sme, že nám poštou došli žlté obrusy namiesto bielych a nedali sa vymeniť. Už sme však mali tmavomodré závesy. A v kombinácii

Bolo to ako moment smrti.

so žltou – čistý gýč. Tak sme zháňali ďalej biele obrusy. Neskôr sme sa dozvedeli, že v jedálni nie je dostatok riadov na prípravu takej veľkej akcie. Tak sme si pekne vytelefonovali a podonášali ešte aj taniere. Prepánajána, to vám boli nervy. Každý deň sme rozmýšľali, či už máme určite všetko. No vždy sa niečo našlo. Stužky, sviečky, svietniky, kvety, pozvánky, menovky, háčiky na závesy, špendlíky na zopnutie, ešte aj vypálenú žiarovku sme museli meniť! Vynosiť polovicu jedálne, pripraviť šatňu na kabáty, vyzdobiť aj vstupnú chodbu... Slovom – vždy niečo chýbalo. Prišiel očakávaný deň a my sme ho zvládli. A verte mi, bol to neuveriteľný pocit, stáť pred tmavomodrým závesom v školskej

jedálni a la v sále ako v Hiltone. Pozerať sa do očí rodičom, ktorí neveriaci hľadeli na tú zázračnú premenu. Premenu sály a hlavne premenu našu. Na nás bez zelených stužiek, a potom na nás SO

zelenými stužkami na srdci. Bolo to ako moment smrti. V očiach rodičov sme zrazu zazreli celé svoje detstvo a ich uvedomenie si a strach z toho, že už sme vyrástli. Že vylietame, odchádzame, o pol roka už možno nebudeme doma. To všetko v jednom pohľade. A možno bol náš strach väčší ako ten ich...

Ludia prichádzali v davoch!

Tak či onak, ceremóniovali sme vo veľkom. Stužkovanie, príhovory, prípitky a potom prišla chvíľa, na ktorú som sa ja tešila najviac. Rodičovský tanec. Bolo sa treba v 10 centimetrových opätkoch postaviť so svojím hrdým otcom na parket. Vidieť zblízka, ako sa vám úprimne usmieva rovno do očí. Myslím, že práve to dáva pocit dospelosti. Ten, o ktorom stužková je.

Už v prvom tanečnom kole sme sa predstavili ako zdatní tanečníci. Dokonca aj chlapi na nepoznanie skákali, brali nás do tanca, úplne sa odviazali a naplno si užívali. No vždy tam bol ten kúsok napätia, tréma z programu. Dobrú polhodinu pred jeho začiatkom začali prichádzať ľudia. Súrodenci, priatelia, známimi... Lenže prichádzali v davoch! Na začiatku programu sa „sála“ tak naplnila, že hostia museli stáť takmer ako sardinky vedľa seba a o malú chvíľu sa tam ledva dalo dýchať. Ale poviem vám, za ten potlesk to stálo. Programu sme sa zhostili báječne, ako to už o našej 4.A býva známe. Diváci to patrične ocenili. Ešte teraz počúvame chvály :).

O polnoci nás čakali častušky. Z rôznych príčin nemôže byť všetko dokonalé. Teda aspoň nie pre každého. Ale akosi je človek stvorený tak, že práve veci, z istého uhla pohľadu negatívne, si zapamätá rýchlejšie. A ešte keď to má aj konkrétnu podobu

popáleného predlaktia...Svoje o tom vie naša spolužiačka Táňa, ktorá sa vďaka svojej ulietanej povahe a chuti veci zorganizovať čo najrýchlejšie, zrazila s čašníčkou. Vriaca káva na nových šatách, popálenie a roztečený make-up vplyvom tečúcej vody a jej soľných derivátov nie je nič príjemné. Ale aj o tom je 4. ročník, stužková a maturita, o dospievaní a zvládaní situácii. A tak naša Táňa s našou plnou podporou hoci v obyčajných šatách, ale predsa s úsmevom na tvári nastúpila na častušky. Aj nedokonalé veci majú svoje čaro a dokážu vyvolať atmosféru na poriadne tanečné „rošambo“.

Spomienky nadovšetko. Pohľady, pocity, gestá, slová... fotky a videá, tanec naboso v dlhých šatách nadránom, spievanie starých hitoviek na plné hrdlo a ešte naše dlhééé spomínanie. A Táňa má aj grátis „tetovanie“ na boku :). Ohromná, majstrovská, božská stužková.

Zajati
vypnú
niečo
výletu
čo za
ledné

V zajatí britských farieb

Zajatie. Dobrovoľné zajatie. Potreba vypnúť a ísť preč od všetkého i naučiť sa niečo a spoznať inú kultúru boli dôvodom výletu do Veľkej Británie. Hneď potom, čo zaznel varovný signál a zavreli sa posledné dvere na vlaku, vedeli sme, že už,

chvalabohu, nie je cesty späť a naša túžba a únik zo všednosti sa predsa len splnia. Smer Bratislava. Po 7 hodinách sme konečne vystúpili na bratislavskej stanici, kde nás už čakal luxusný autobus. Pri pohľade naň sme ani len chvíľu neváhali a s radosťou nas-

túpili. Na najbližšej zastávke v Brne nás čakala „krásna sprievodkyňa“ Juraj s milými šoférmi. Krátke zoznámenie, výmena, pokyny medzi vodičmi a mohlo sa ísť do Prahy po ďalších členov nášho úniku. Trochu odbočím od našich českých bratov a sestier, lebo by som chcela spomenúť moment, keď nám sánky po prvýkrát padli dole. Bolo to, keď sme prechádzali Prahou, nádherným historickým mestom. No a čo sa týka Čechov, najprv sme si mysleli, že kamaráti z nás nebudú, no veci sa vyvinuli trochu ináč. Cesta cez Nemecko, Belgicko, Holandsko a Francúzsko bola veľmi namáhavá a trvala až neuveriteľných 32 hodín. Napriek strastiplnej ceste náš únik bol oficiálne vyhlásený za platný. Calais. Hmmm. Mesto, s ktorým sa mi spája iba tma, takže vám o ňom neviem veľa povedať. Viem iba,

ako tam vyzerajú toalety. Verte mi, žiaden luxus. Skoro som sa zabudla zmieniť práve o tom najdôležitejšom. Tam sme sa nalodili a vydali sa na šíre more na neďaleký ostrov ANGLICKO.

Po dlhšej hodine a pol, čo trvala ako sto rokov, sme začuli šepot: „Už sme skoro v Anglicku, už ho vidno.“ Všetci sme bežali hore na palubu a vydýchli sme si. Bola to pravda!

Či sme boli šťastní alebo nie, je ťažko povedať. Boli to zmiešané pocity. Pocit, že sme na vytúženom mieste, no smútok za rodinami, kamarátmi a fakt, že nás čaká viac ako

3 hodiny cesty, nám tlačili slzy do očí. Konečne „Coventry“ s nádherným námestím, múzeom anglického transportu z dávnych čias, katedrály, nákupné centrá a zaujímavá omša v Kostole sv. Trojice, napínavé čakanie, kto pôjde k akej rodine, večera s rodinou a zoznamovanie. Fúú, aký nabitý program, a to hneď v prvý deň. Z prvého dňa najlepší zážitok bola zrejme svätá omša, po ktorej sme si mysleli, že skončíme v pekle kvôli dot-

eraz neznámemu obradu a najlepší bod číslo dva bola večera s rodinou a kvalitný spánok.

Ďalšie dni boli namáhavé a únavné, ale plné dobrodružstiev, zábavy, zoznamovania sa, spoznávanie Anglicka... Škola, zlepšenie angličtiny, hudba, prvé fotky... Dni utekali ako voda v Hornáde a podobali sa ako vajce vajcu. Iba piatok vyzeral trochu ináč.. Bolo nám jasné, že do rodín sa už

Či sme boli šťastní alebo nie, je ťažko povedať.

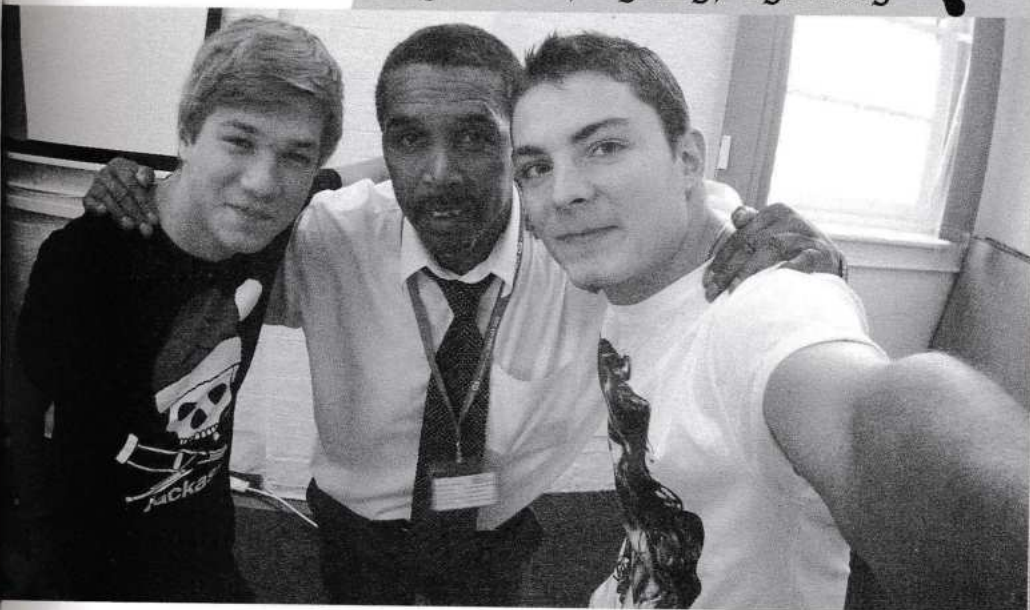
Neverili sme vlastným očiam, ušiam, rukám, jednoducho ničomu. Bolo to neuveriteľné. My sme vážne tu. Wau.

nevrátime, a tak sme sa ráno rozlúčili, vymenili si adresy, e-mail, objali sa, povedali si: „Ďakujeme a dovidenia.“ So slzami v očiach sme zavreli za sebou dvere. A čo všetko sme videli?

Hrad Warwick s krásnou prírodou, oxfordskú univerzitu, na ktorej sa natáčal film Harry Potter, múzeá sôch a Stratford – rodisko Williama Shakespeara. Dokonca sme boli aj v jeho dome a videli krátke ukážky diel. Zaujal nás aj živý skanzen vtedajšieho anglického života. Obchody, lekárne, domy, vlaky a na veľké prekvapenie navštívili sme aj baňu, kde sme si riadne poobíjali hlavy hneď potom, čo sme si dali tradičné, no predražené anglické jedlo FISH AND CHIPS. Mmmm, niečo výborné.

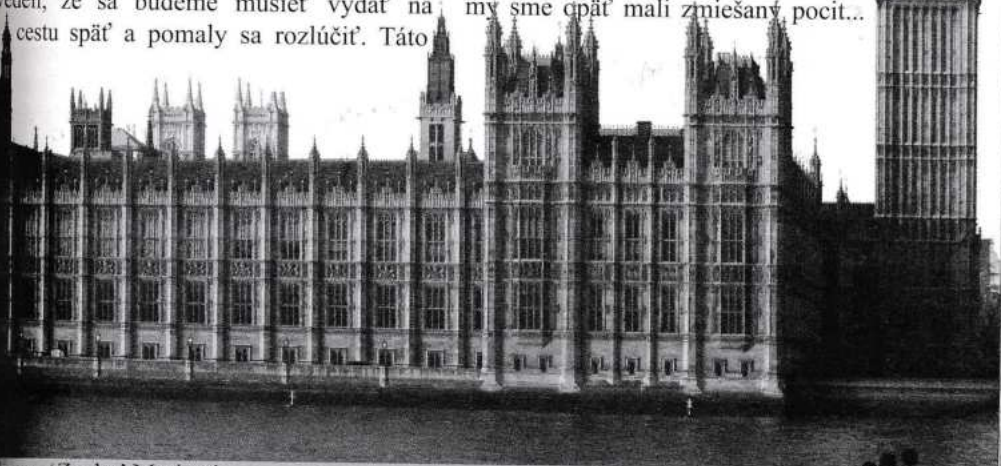
London
ingha
Towe
každ
erný
slová
ušiam
to ne
Keďž
novou
čo sn
vedeli
ces

Londýn. Big Ben, London Eye, Buckingham, Westminster, Trafalgar Square a Tower Bridge. Za každým slovom a pri každom pohľade na jednu z tých nádherných pamiatok sme lapali po dychu a slovách. Neverili sme vlastným očiam, ušiam, rukám, jednoducho ničomu. Bolo to neuveriteľné. My sme vážne tu. Wau. Keďže sme Londýn poctili len 9 hodinovou návštevou, nestihli sme všetko, čo sme chceli. Čas sa krátil a my sme vedeli, že sa budeme musieť vydať na cestu späť a pomaly sa rozlúčiť. Táto

myšlienka bolela. Nikomu sa nechcelo odísť domov len so spomienkami, fotkami, certifikátom zo školy, suvenírmi... I keď sa nám to neviem ako nepáčilo museli sme predsa len nastúpiť do autobusu a ísť na ďaleké Slovensko. Cesta domov zbehla rýchlo. Postupne nás opustili Česi, neskôr vodiči aj autobus a nakoniec sme ostali len my a mikrobús v Bratislave. V Košiciach nás už netrpezlivo čakali natešení rodičia. No my sme opäť mali zmiešaný pocit...

Zo svadby do kláštora

Svadba v Turecku, prípravy na stužkovú, dozvuky štyroch rokov alebo skôr emócií jednej noci, imatrikulácia v Budapešti, týždeň v tichu rakúskeho benediktínskeho kláštora, vianočné trhy v Mníchove...

Maturitný ročník trochu inak

„Opäť raz kufor na posteli... ach, nepokojná je moja duša.“ Takýto status na FB privítal mojich priateľov pár dní pred mojím odchodom do Turecka v októbri tohto roku. Vlastne som sa vtedy ani nemusela baliť, lebo som sa práve vrátila z Bratislavy a môj kufor prečkal až do ďalšieho odchodu. V tak trochu extended verzii ma sprevádzal priamo do centra Ankary. Týždeň v štvorhviezdičkovom hoteli v takmer 5 miliónovom meste. Všetko bolo iné. Splnil sa mi sen, keď som na bielom 400-koňovom tátošovi s hlavou vystrčenou cez strešné okno

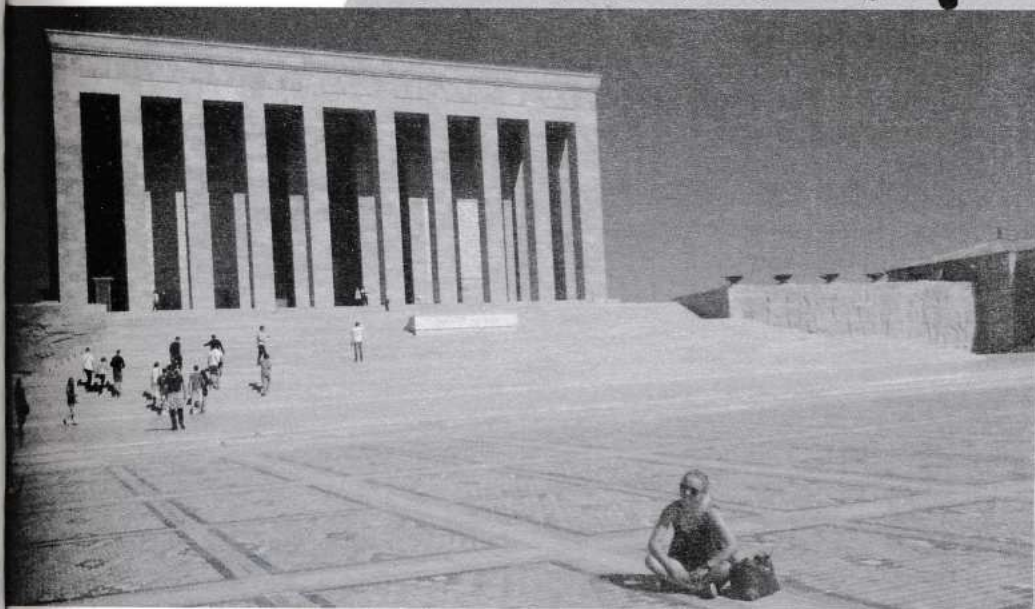
vychutnávala teplý turecký vzduch a z rádia bolo počuť slová Jessie J dotvárajúce atmosféru... „If this is the dream don't open my eyes... I can't believe...“ Ani ja som neverila. Bol to iba sen, ktorý sa pominul. Našťastie. Aby mohol prísť ďalší, krajší. Aby som po projekte v Turecku, zameranom na imobilných ľudí a ich participáciu do života, precítená skúsenosťami, keď som si na vlastnom vozíčku vyskúšala, aké to je prejsť ulicami slepých ľudí, mohla vychutnať väčšie dary. Dovtedy oči pozerali, ale nevideli. A slepý sa iba ťažko dorozumie s nemým. Momenty síz a šťastia sa striedali prirýchlo, aby sa dali rozoznať. A to aj na mojej svadbe. Dobré ste prečítali. „História sa opakuje,“ skonštatovala moja mama, keď videla fotky. Aj ona bola primladá. Tá moja svadba síce bola rovnako veľ'kolepá (viac ako 20 družičiek), ale neo-

ficiálna. Zinscenovali sme tu - do pravú, tureckú a ja som bola večer nevesta. Ženich Poliak, ktorého stužkoval mal môj brat podľa tureckých skomponovaných tradícií právo zabiť, keďže sa niečo s ho nepýtal na moju ruku. Nie zelený, každý film je americký a ten nás dovalo nechal happy end v Turecku pri pri aby sme sa vrátili späť a žili ...nievan vzali s

„Bol to iba sen, ktorý sa pominul. Našťastie.“

A žili tak, ako sme si navarili. Absencia v maturitnom ročníku sa nevypláca, a to som aj ja pocítila, keď som musela obetovať nejedno stretnutie aby som si dobrala učivo do sveta

Nehovoriac o tom, že finančná situácia tiež nebola najkrajšia. Svoje výlety alebo skôr úlety si musím platiť sama. Alebo sa vynájam... Ale ako sa hovorí, cestovanie je jediná vec, ktorá niečo stojí, a predsa sa tak stávame bohatší. Takže bežný kolobeh

- do školy, do roboty a večer domov - sa riešením stužkovej ešte viac

Prepískla som to.

skomplikoval. Tak ako všetko v živote, čo niečo stojí, či už čas alebo energiu, aj večer zelených stužiek stál za ten stres. Nasledovalo nostalgické vrátenie sa na začiatok pri privítaní prvkov v Budapešti a doznievanie emócií na Zemplínskej širave si vzali svoju daň. Zničený kufor a hlavne vnútorný nepokoj. Prepískla som to. Pociť domova som si už nepamätala a zastaviť sa moja myseľ nedokázala dokonca v noci po celom dni. Mala som pociť, že som sa vtedy v Turecku naozaj vydala a na krku už mám minimálne 3 deti. Čo však nebolo pravdou, ale jasným znamením, že je čas zastaviť. Alebo začať konať? Utiect' prvýkrát v živote do sveta vo svojom vnútri. Boh sa stará...

„Utiect' prvýkrát v živote do sveta vo svojom vnútri.“

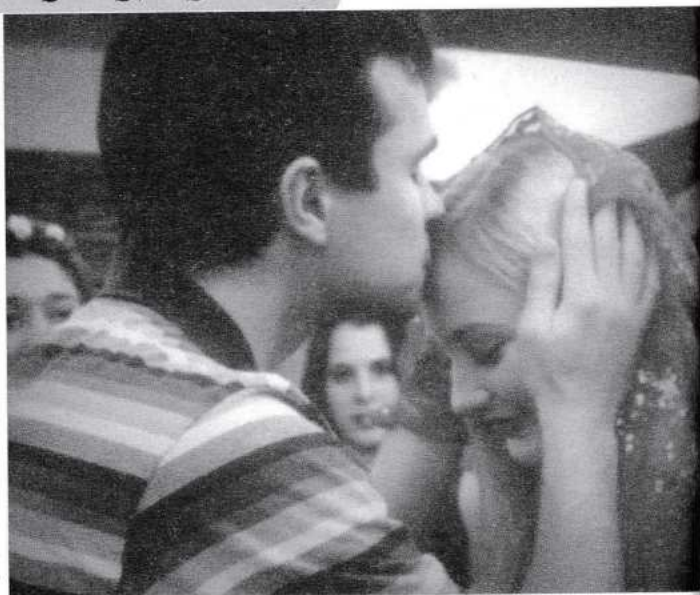
A mne teraz pred Vianocami nemohol poslať krajší darček, ako týždeň v tichu. S Ním a sama so sebou v benediktínskom kláštore, v malebnej rakúskej dedinke Admont. Vďaka úžasnej o-sobe som mala možnosť stíšiť sa, počúvať a začať hľadať cestu späť. Späť domov, späť k sebe, späť k môjmu Bohu. Týždeň nestačí na zmenu

niekoľkoročných zvykov, zo mňa tiež neurobí sväticu, ale pootvára dvere a spraví prievan. Ranná káva s výhľadom na Alpy, adorácie, múdrosť ukrytá v najväčšej kláštornej knižnici na svete, ale tiež bežný život s celým jeho konzumom a vianočné trhy v Salzburgu a v Mníchove mi ukázali, že sa dá žiť vo svete a nebyť zo sveta. Môžete byť benediktín, milovať autá, dobré víno a nadchýňať sa skutočnou krásou.

V kláštore, obklopená hrubými múrmi sa môžem cítiť menej opustená ako doma, obklopená „priateľmi“. Pri krídlach motýľa posiatymi hviezdami, ktorého som mala možnosť vidieť v kláštornej prírodovednom múzeu, som si uvedomila, že všetko bolo stvorené ako dokonalé. Že niet náhody.

Všetko do všetkého zapadá, a čo je všade rovnaké od Mníchova cez Viedeň, Bratislavu, Budapešť až k Ankare sú DETI. Prečo? Odpoveďou je vždy iba dobre položená a adresovaná otázka. A tak sa neprestávam pýtať. O tom je totiž maturitný ročník. O dobre položených a adresovaných otázkach...

Milujem svojich svojich prasiatka milujem svoju p jeme c televízn stránku he, spln to škra darček.

Dnes m milovat Odmali súbore jedným krku už možné, jazd. A bola v dokonc jazd na špecifik podstat krajiny

PO
FOL

Tatiana 'Tanču' Lörincová
foto archív Tatiana Lörincová

Milujem

Milujeme. Milujeme svojich rodičov, svojich priateľov a priateľky. Milujeme svojich psov, akváriové rybičky a morské prasiatka. Milujeme čokoládu a vôbec – milujeme jedlo. Milujeme svoj domov, svoju posteľ, svoju plyšovú žirafu. Milujeme cigarety. Určite milujeme aj nejaký televízny program alebo internetovú stránku. Milujeme hviezdy na nočnej oblohe, spln mesiaca. Milujeme, keď nás niekto škrabká po predlaktí, keď dostaneme darček. Milujeme pero, ktorým píšeme...

Dnes milujeme už všetko. Ja som sa naučila milovať ešte aj „vecko“. Prečo? Vysvetlím. Odmalička som tancovala vo folklórnom súbore Čarnička. Môžem povedať, že je jedným z najlepších. Momentálne má na krku už 30. výročie založenia. Ak je to možné, každý rok sa súbor vyberie na zájazd. A tak Čarnička, ešte za mojich čias, bola v Maďarsku (v Budapešti), v Poľsku, dokonca na Cypre... Ale zájazd na Ukrajinu mal svoje špecifiká, jedným z nich bola podstatne menšia rozvinutosť krajiny ako u nás. A tak, keď sme vošli v

našom 3*** hoteli na vecko, neverili sme vlastným očiam. Nielenže nemalo dosku, ale nedalo sa poriadne ani spláchnuť. Neskôr nás premiestnili do „lepších“ izieb, ale poviem vám, veľký rozdiel to nebol. Odkedy sme sa odtiaľ vrátili, všetci sme začali milovať vecká :). Ľudia dnes „milujú“ skutočne rôzne veci. Musím vám povedať, že ja NIKDY NEPRESTANEM MILOVAŤ FOLKLÓR.

...bez folklóru by som nevedela žiť!

POZOR!

FOLKLOR!

Ako malá som do Čarničky chodila veľmi rada. Neskôr som začala trénovať v Čarnici, medzi dospelákmi. Milovala som tanec. Ale v súbore je ťažké sa presadiť, ak mu nevenujete všetok svoj čas. Keďže som vždy mala aj iné záľuby, nakoniec som prestala tancovať. Neverili by ste, ako mi dodnes trhá žily za tancom... Cesty Božie

sú však skutočne nevyspytateľné. Pán Boh vám nikdy úplne nevezme, čo milujete. A tak mi onedlho volali Čarničiari, či nechcem aspoň spievať. Bez váhania som súhlasila, keďže ľudovky spievam od malička, spev milujem a okrem toho zaberie podstatne menej času ako tanečné tréningy. Medzičasom som sa začala učiť hrať na viole, ktorá sa používa hlavne v ľudovej hudbe. Dnes som kontráška a speváčka v Čarnici. Bez folklóru by som totiž nevedela žiť.

Ak sa dnes venujete folklóru, vyhrali ste.

Ak sa dnes venujete folklóru, vyhrali ste. Prečo? Ak tancujete v lepšom súbore, máte šancu každý rok cestovať (ako som už spomínala). Väčšinou na medzinárodný festival. Spoznávate svet. Ste v cudzej krajine, máte možnosť kochať sa folklórom národov celého sveta, ktoré sú tiež pozvané na festival, získate známost

po celej Európe... Užívate si a popritom robíte to, čo milujete. Folklór. A najlepšie na tom je, že si stačí zaplatiť cestu. O ostatné sa väčšinou starajú organizátori. V prípade hudobníkov je to ešte inak. Viete, za dobrú hudbu sa odjakživa veľa platilo. A tak aj nám, hudobníkom, sa občas niečo ujde. Nám v Čarnici skutočne iba občas nie sme totiž profesionáli. Ale to je dobré, aspoň nespýšnieme. Iné je, ak sa stanete profesionálnym hudobníkom či tanečníkom. Ale potom ide už o zamestnanie. Pre mňa je to vlastne „sezónna brigáda“. Sem tam niečo hráme za peniaze, ale hlavný dôvodom vždy bola a je láska k folklóru.

Na ce
Bola s
v Špa
sku, v
dela s
Nemo
harov,
Poliak
men-t
Mojim
Novoz
Čičani
odlišn
Nepraj
„folkl
Novoz
totiž p
pery n
na čier
ako ha
majú a

Na cestách po svete som už videla všeličo. Bola som vo Francúzsku, dokonca dvakrát, v Španielsku, vo Švajčiarsku, v Taliansku, v Čechách a mnohokrát v Poľsku. Videla som tancovať Francúzov, Španielov, Nemcov, Talianov, Chorvátov, Srbov, Bulharov, Macedónov, Maďarov, Čechov, Poliakov aj Rusov. Videla som temperamentné argentínske tango, Mexičanov... Mojim najzaujímavejším zážitkom sú

Novozélandčania a Číňania. Majú o 100% odlišnú kultúru od našej. Neprajem vám stretnúť „folklórne oblečených“ Novozélandčanov. Sú totiž polonahí, bosí a pery nosia namaľované na čierne. Pri „tanci“ vypuľujú oči a syčia ako hady. Strach z nich načisto srší. Ale majú aj iný, veľmi pokojný a spevavý druh

Neprajem vám stretnúť „folklórne oblečených“ Novozélandčanov. Sú totiž polonahí, bosí a pery nosia namaľované na čierne.

tanca – je krásny. Číňania doniesli premenu hudobné nástroje, o ktorých v Európe niet ani chýru, ani slychu. Najviac ma zaujalo niečo ako organ, ale o veľkosti chleba.

Videla som rôzne veci. Ale jedno vám poviem. Vážte si slovenský folklór, pretože mu na svete niet páru. V žiadnom tanci nenájdete toľko temperamentu, radosti a rôznorodosti ako v slovenskom (aj keď musím povedať,

že Maďari a časť Poliakov nám konkurujú). Žiadna krajina nemá také nádherné oblečenie ako naše kroje. Žiadna hudba vás nedokáže tak ťahať do tanca ako slovenská ľudová. Rôztancuje vám

srdce. A to vravím nie iba ako hrdá folkloristka, ale aj ako diváčka folklóru mnohých krajín. MILUJEM SLOVENSKÝ FOLKLÓR.

Zaostrené na..

Slovo, ktoré nedáva učiteľom spať, spôsobujú im nočné mory. Nutné zlo objavujúce sa vždy v tú najnevhodnejšiu chvíľu. Ich bystrému oku unikla ani naša škola a posledný novembrový týždeň sme ich tieň stretávali na chodbách. Učitelia sú milší, odrazu sa viac učíme a ...čože? Ideme si kontrolovať domácu úlohu? Prehánam, domácu sme si nekontrolovali... Čas inšpekcie nezmenil našich vyučujúcich na bytosti plné lásky a pochopenia, pretože takými boli aj predtým. Práve naopak, zo strachu pred hrozbou si človek inštinkatívne chráni „krk“. Celý chod školy sa podriadi rozkazom a prianiam nevítej návštevy. Spisujú sa protokoly, dopĺňujú údaje a nedajbože, aby niekto meškal na hodinu. Toto však nebola jediná kontrola. Súčasne sa dohliadalo na správny priebeh krúžkov a o týždeň prišla hygiena. Zaváňalo to až prehnaným záujmom. Nemala celá táto „akcia“ politické pozadie?

Sme cirkevná škola a často sa stávame terčom vyššie postavených osobností. V Košiciach je viac než 20 gymnázií, z toho 3 katolícke a práve im nepovolili otvoriť toľko tried ako po minulé roky, i keď záujem študentov neklesá. Vari sa znovu vraciame do dôb komunizmu, keď bolo nebezpečné, ba až nech-

Ich revírom je škola. Ich tempo je vražedné. Ich súpermi sú nesplnené limity a zaháľajúci učitelia. Sú v nasadení vo dne, v noci. Prišli nepozorovane a obsadili našu školu, do tried sa nám votrela INŠPEKCIA.

cené vyznávať vieru? Je to až priveľmi okatý krok proti katolíckym školám a prekvapuje ma, že sa neboja hlasu ľudu. Možno sú si istí svojím postavením, preto nemajú zábrany postaviť sa proti. V poslednom čase sa objavuje niekoľko ďalších náznakov, že svet sa mení. Ľudia nevedia, aké veci by mali vymýšľať a až priveľmi liberalizujú zákony, ktoré mali svoj zmysel! Mysliac si, že všetko staré je zlé, nepoužiteľné a nemoderné, siahajú na veci, nad ktorými nemajú moc a tie sa vymykajú ich kontrole. V snahe čo najviac ochrániť deti, sa zákon stavia proti ľuďom a poskytuje diery, ktoré umožňujú medzištátny obchod s deťmi. Túžbou nediskriminovať 5-20% inak orientovaných ľudí na Slovensku sa utláčaná väčšina stáva zvyšných 80% populácie, ktorá s tým nesúhlasí. Tak kto je potom diskriminovaný? Je náročné sa vyjadrovať k tejto téme, pretože všetko so všetkým súvisí a ani niekoľko strán by nestačilo na opisanie problémovej situácie. Prichádza čas zmeny pozitívnej alebo negatívnej (ťažko povedať). Nenechajme v sebe potlačiť hlas svedomia, zastaňme sa správnej veci myslieť na výrok „Najtemnejšie miesta v pekle sú vyhradené tým, čo v čase morálnej krízy zaujímajú neutrálny postoj.“

Svetoví
domáci
tre Koš
mosfér
nemá c
stredne
jného
mieru
počasie

Vzrušen
chystal
city as
Biela m
do histo

Ulicam
nocou
a porac
napínav
deň D. C
o 19.00
už viem
boli ro
turparku
najzauj
svetelná
divadle
mesiel.
bená 30
mi orig
lampion
sa tiahl
atmosfé
hudobn
atrakciu
v Mests

NUIT BLANCHE

Svetová špička súčasného umenia, ale aj mladí domáci umelci vytvorili 5. októbra 2013 v centre Košíc už po štvrtý raz neopakovateľnú atmosféru jedinečnej Bielej noci. Podujatie, ktoré nemá obdobu nielen na Slovensku, ale v celej strednej Európe, vytiahlo v predvečer jubilejného 90. ročníka Medzinárodného maratónu mieru do košických ulíc, napriek mrazivému počasiu, niekoľko desiatok tisíc návštevníkov.

Vzrušenie a očakávanie. Každý, kto sa chystal na Bielu noc, prežíval tieto pocity aspoň raz. Očakávania boli veľkolepé: Biela noc prinesie rekordných 41 inštalácií a do histórie sa zapíše niekoľkými prvenstvami...

Ulicami mesta sa už niekoľko dní pred Bielou nocou niesli zvuky priprav a porady organizátorov boli naplnivé. Konečne nastal deň D. Celý program sa začal o 19.00 hod. a obsahoval, ako už vieme, 41 inštalácií, ktoré boli rozmiestnené od

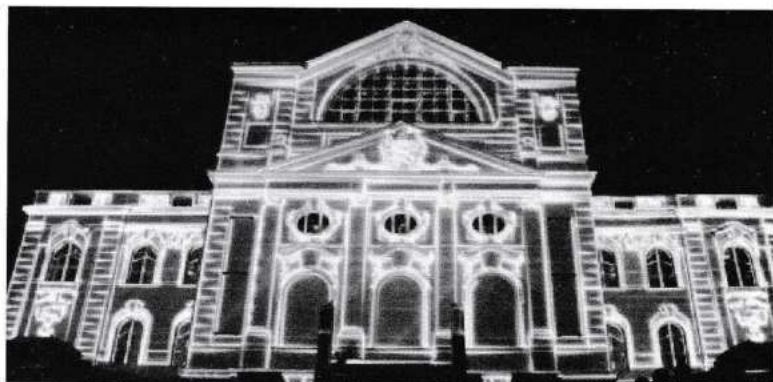
Kulturného parku až po Kasárne na Kukučínovej. Medzi najzaujímavejšie patrila svetelná show na štátnom divadle a Ulička remesiel. Tá bola vyzdobená 30-tisíc papierovými origami a 400 lampiónmi. Pozdĺž nej sa ťiahli rady sviečok a atmosféru spríjemňovala hudobná skupina. Ďalšiu atrakciu ste mohli nájsť v Mestskom parku. Bola

to vodno-svetelná inštalácia s názvom Drops/Kvapky z dielne košického štúdia ShowMedia a Košičana Braňa Bednára. O jednotlivé stanovištia Bielej noci sa postarali dokonca aj Francúzka Elise Morin s 22 000 metrami špeciálne utkaných nitiek, Austráľčan James Topascott a jeho svetelná inštalácia svetelných káblov a Japonec Ryoichi Kurokawu, ktorý predviedol holografický objekt.

Zaujímavý bol projekt na Kováčskej ulici, vytvorený výlučne z kvetov pochádzajúcich z Holandska. Tie symbolizovali výzvu, aby sme sa opäť nechali obklopovať živou kultúrou. Komu sa mánilo, mohol sa zúčastniť koncertu britskej skupiny The Orb alebo na Afterparty, ktorá začala o polnoci a končila sa o druhej v noci.

Mesto sa počas jednej noci premenilo na interaktívny priestor, ktorého bežný, každodenný nočný cyklus na niekoľko hodín prestal existovať. Hudobné a svetelné inštalácie súčasného umenia vdýchli svetlo, zvuk a život nočnému mestu a noc sa tak stala bielou.

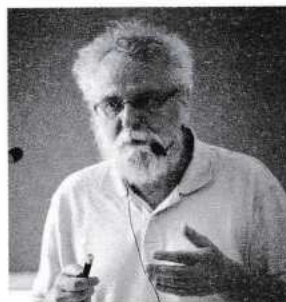
Počas tejto Bielej noci padali neuveriteľné čísla: 22 000 metrov zlatých nitiek, 25 000 svietiacich bodiek, 4000 kartónových káblov...

Čo bolo

Zbierka Boj proti hladu pre chudobných

V pondelok 23. septembra 2013 sa aj na našej škole uskutočnila zbierka Boj proti hladu – pomoc chudobným na Haiti a Hondurase, ktorú organizuje na Slovensku Vincentská rodina. Haiti a Honduras sú najchudobnejšie štáty Latinskej Ameriky, kde mnoho ľudí trpí extrémnou chudobou. Ide v poradí už o 7. celoslovenskú verejnú zbierku.

Od veľkého tresku k LHC

Vo štvrtok 3. októbra 2013 mali naši maturanti (nadšenci pre fyziku) úžasnú možnosť stretnúť a osobne si vypočuť prednášku Karla Šafářika, významného fyzika z Čiech, ktorý pracuje vo švajčiarskom CERNe. Populárnou prezentáciou sa im snažil priblížiť a objasniť nielen samotný výskum v tomto významnom výskumnom stredisku, ale aj základy fyziky a základy života.

Prehliadka zborov

Možnosť prezentovať svoje spevácke schopnosti, ktoré rozvíjame v školskom zbore, sme dostali na Prehliadke košických školských zborov 18.11.2013, ktorá sa uskutočnila v rámci týždňa sakrálného umenia. Mohutné ovácie nás utvrdili v presvedčení, že aj my vieme byť na pódiu „pánmi“ a že sa nám v tomto úsilí oplatí pokračovať.

Žneme úspech

Chlebom a soľou víťali 21. novembra 2013 Pukančania účastníkov celoštátnej literárnej súťaže Cena Andreja Chudobu. Na slávnosti vyhodnotenie jubilejného 10. ročníka pricestovali desiatky nádejných literárnych talentov celého Slovenska. Medzi nimi aj redaktori QV Mária Pachová a Jakub Sobota. Majka získala miesto v poézii a Kubo zožal okrem 1. miesta próze aj Cenu absolútneho víťaza. Blahoželám

Adv

Predv
adven
brodi
alebo
sa stu
nej pr

Adv

V pia
mou
rovnos
li tiet

Čo

Deň

Srdečn
februá
očakáv

Matu

Riadny
maturit

- 18. m
- slovens
- 19. m
- francúz
- 20. m
- 26. – 28

Redakč
foto archi

Adventujeme

Predvianočný čas sme prežili anjelsky! V znamení našej obľúbenej adventnej aktivity Anjelici sme sa počas decembra hrali na dobrodincov a obdarúvali našich zverencov sladkými dobrotami alebo ich zahŕňali do modlitieb pri posvätených vencoch. Napätie sa stupňovalo, až kým sme neodhalili skrytých darcov. Viac či menej prekvapení sme sa mohli pokojne odobrať na Vianoce domov.

DOD s kapustnicou

Dňa 12.12.2003 naša škola organizovala Deň otvorených dverí. V dopoludňajších hodinách sme umožnili nahliadnuť do odborných učební a v popoludňajších hodinách sprevádzala návštevníkov chodbami našej školy vôňa predvianočnej kapustnice, ktorú navarili žiaci 3.A a spolu s ostatnými študentmi si na nej popri spoločenských hrách pochutnávali. Všetci, ktorí nás v tento deň navštívili, sa určite nenudili a veríme, že sa s nimi čoskoro budeme v škole stretávať častejšie.

Adventný večer

V piatok 13.12.2013 sa na našej škole uskutočnil ADVENTNÝ VEČER s témou "RODINA A JEJ ÚLOHA V ŽIVOTE ČLOVEKA" (Ohrozuje rodová rovnosť naše rodiny?) s otcom Martinom Kolejárom. Kým si rodičia uvedomovali tieto ohrozenia spoločnosti, pre deti bol pripravený tvorivý športový program.

Čo bude

Deň otvorených dverí

Srdčne vás všetkých pozývame na ďalší Deň otvorených dverí – dňa 12. februára 2014. Popri prehliadke školy a návšteve vyučovacieho procesu čakajte aj zopár „prekvapení“ vo forme nás samých ako expertov na zábavu.

Maturita

Riadny termín externej časti maturitnej skúšky a písomnej formy internej časti maturitnej skúšky sa uskutoční v školskom roku 2013/2014 v predmetoch:

- 18. marca 2014 (utorok) – v predmetoch slovenský jazyk a literatúra, slovenský jazyk a slovenská literatúra,
 - 19. marca 2014 (streda) – v predmetoch anglický jazyk, nemecký jazyk, ruský jazyk, francúzsky jazyk, španielsky jazyk, taliansky jazyk,
 - 20. marca 2014 (štvrtok) – v predmete matematika
26. – 28. máj 2014 – ústna forma internej časti maturitnej skúšky

Básnik, prozaik, textár,

novinár a dramatik

V dnešnej dobe si už azda každý človek dokáže na internete vyhľadať celý životopis známych či menej známych umelcov. Pozrieť si videá z rôznych prednášok a besied, „vygooglovať“ podobizen slávnych umelcov, alebo si vypožičať knihu z knižnice, už nie je žiadna veda. Isto mi však dáte za pravdu, že stretnúť spisovateľa naživo je neobyčajný zážitok. Nám sa podarilo zúčastniť sa besedy priamo v našej škole, a to so známym básnikom, prozaikom, textárom, novinárom a dramatikom – Tomášom Janovicom.

Ako začať? Kto sa začne pýtať prvý? Zrazu sa dvihla jedna ruka a položila tú najklasickejšiu otázku: „Ako ste začali písať, pán Janovic?“ Odpoveď ma natoľko zaujala, že si dovoľím parafrázovať pána spisovateľa a ponúknuť ju aj vám.

Ako to už býva, každý začne písať vtedy, keď sa do niekoho zamiluje. V hlave sa začnú vytvárať fantázie a námety na krásne, romantické básne, ktoré stačí vložiť na papier. Básne sa píšú, aj keď je objekt jeho lásky tak trochu nedosiahnuteľný. Tak sa naša nádej môže ukrývať aspoň v básni. Presne to sa stalo aj mne. Moja prvá báseň vznikla práve, keď som bol teenager. Veľmi sa mi páčila moja spolužiačka. Nadbiehal som jej, ako sa len dalo,

no ona si ma vôbec nevšimala. Neostávalo mi teda nič iné, ako napísať básničku. Napísal som báseň o zubnej kefke, ktorá začínala takto: „Ó sudba zhubná, prečo nie s kefka zubná?“ Chcel som tým len naznačiť, že by som sa rád dotýkal jej pier. Ona sa však len zasmiala a moja nádej praskla ako bublina

V štvrtom ročníku sa učíme o M. Lašicovi a J. Satinskom, ktorí s ním úzko spolupracovali. Moja otázka teda padla práve na túto „pôdu.“ -- „Ako sa vám spolupracovalo s týmito osobnosťami? Čakala ma jednoduchá odpoveď.“

Ja m
Ako
dva
teris
to ne
Impr
kliest

Pán To
ZO SV

ešte m
tak mu
Teraz n
právok
dedka

Vo svo
za pom
a sche
básni, a
si prete
mov. M

- (Pol
- Ako
- tikov
- anglic
- Islan
- západ

Mária
foto arch

Ja mám dobré vzťahy so všetkými. Ako na scéne, tak aj doma. Títo dvaja herci sú jednoznačne charakteristickí improvizáciou. No a inak to nebolo ani pri spolupráci s nimi. Improvizácia sa nás držala ako kliešť.

Pán Tomáš Janovic nám prezradil aj perličku zo svojho súkromia. Keď boli jeho dcéry

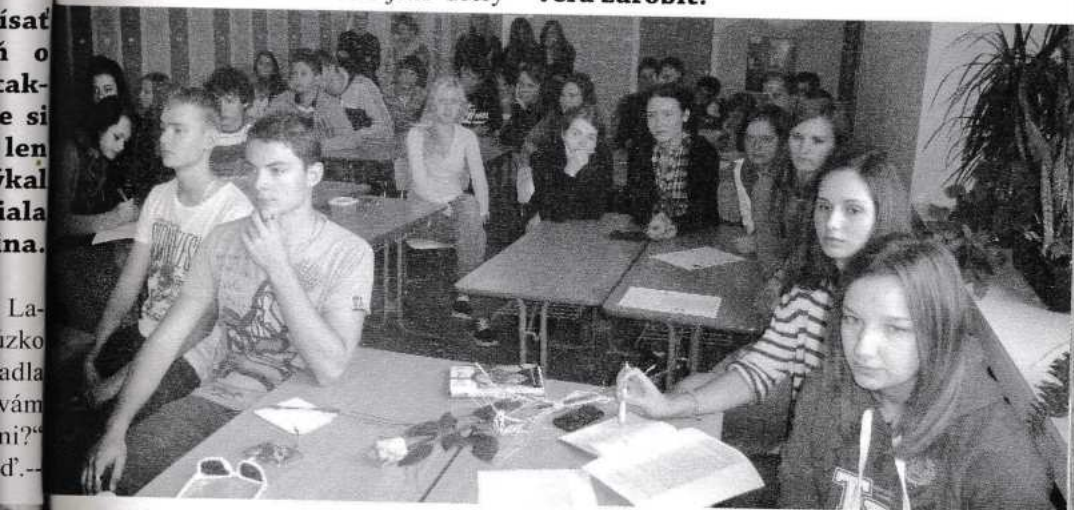
internet a nie lietajúce koberce.

• Je ozaj dobrodruhom, kto hľadá dobro v druhom?

• Je to krajina, kde nemeškali iba vlaky do gulagov.

• Nôž do chrbta ti pichne ten, čo ti lezie do zadku – má to po ceste.

• U nás na Slovensku vám dovoľia veľa kradnúť, ale nedovoľia vám veľa zarobiť.

ešte malé, venoval sa poväčšine písaniu, a tak mu na dievčatá veľa času neostávalo. Teraz má však krásne vnúťatá a zbierky rozprávok, aforizmov či poviedok od vlastného dedka im robia veľkú radosť.

Vo svojich dielach sa snaží písať hlavne za pomoci humoru. Robí si žarty z pátosu a schematizmu, napísal takmer 20 zbierok básní, aforizmov či epigramov. Dovolila som si preto na ukážku vybrať niekoľko aforizmov. Možno sa nimi inšpirujete aj vy. . .

• **(Polo)pravda víťazí!**

• **Ako tak počúvam našich politikov, povinná by nemala byť angličtina, ale slovenčina.**

• **Islamskí teroristi nenávidia západnú civilizáciu, ale používajú**

• **Uzavrieme obchod. Ja ti nevybijem zuby a ty mi dáš toľko, koľko by ťa stál nový chrup.**

Beseda sa pomaly chýlila ku koncu. Pán Janovic nás stihol ešte povzbudiť do tvorivého písania diel, ktoré sa raz možno ocitnú vo výkladoch našich kníhkupectiev. Stretnutia so spisovateľmi majú svoje čaro. Nie sú len o tvorbe, o knihách, ale skôr o poučení a „naštartovaní“ mladých ľudí k činnosti, ktoré ostatným prinesú veľa radosti.

Majstre, vďaka za príjemné predpoludnie, za rýdzosť slova i dotyk ľudského poznania, životných skúseností a zdravého nadhľadu na veci dnes také „podstatné“.

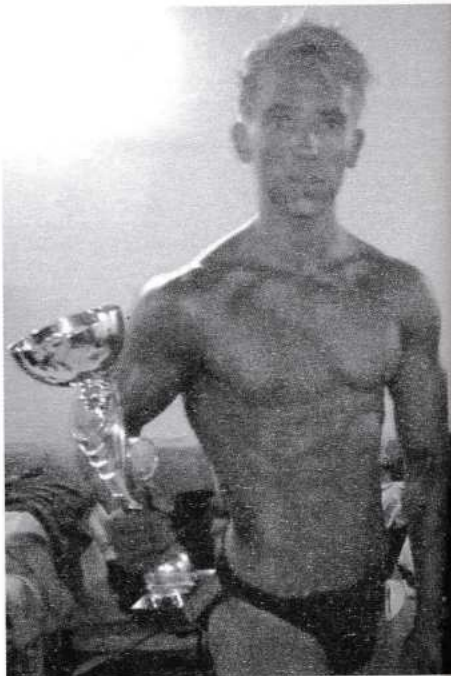
Šťastena alebo motivácia?

Pevná vôľa, odhodlanie dokázať niečo veľké, vtip na každý deň, ľudia hodní obdivu. Mať to všetko a ešte viac si želá silného a cieľavedomého ducha. Na svete je mnoho mladých, ktorí smú povedať, že niečo dosiahli a výnimkou nie je ani naša škola. Predstavím vám dvoch študentov, ktorých len ťažko prehliadnuť a sú stesnením všetkých, vyššie spomenutých, vlastností. Reč je o Lukášovi Müllerovi (3.A) a o Mikulášovi Verebovi (4.A). Chcete poznať recept na úspech alebo na správny životný štýl? V tom prípade určite venujte pozornosť krátkemu rozhovoru s týmito úspešnými mužmi, ktorí pre vás radi vyberú zo svojho portfólia to „pravé orechové“.

Začnem vás vypočúvať zľahka. Povedzte mi, čomu sa vo svojom voľnom čase venujete najradšej okrem cvičenia.

Miky: Rád sa venujem veciam, ktoré úzko súvisia s cvičením, teda: tréning, tvorba jedálničkov, čítanie odbornej literatúry z oblasti stravovania, tréningu, suplementácie. Samozrejme, že sa môj deň netočí len okolo cvičenia, rád si pozriem film s hlbokou myšlienkou, dokument... A keď ma nudí svet dospelých, v momente idem k malému bratovi a hráme sa :).

Luky: Predovšetkým je to trénerstvo, pripravujem rôzne stravovacie jedálničky. Rád si okrem cvičenia zahrám squash. V rámci oddychu je to hlavne jazda na koni v prírode a dobrý film v kruhu najbližších si tiež rád pozriem. Často sa venujem rodine, zvykneme chodiť na výlety a túry.

Aké sú vaše výkony v škole? Da sa popritom všetkom v pohode zvládnuť aj štúdium?

Miky: Tento šport ma naučil tomu, že ak sa chce, tak sa dá a všetko ostatné sú výhovorky. Moje výkony nie sú najlepšie, zameriavam sa hlavne na to, čo ma baví a ostatné predmety sú čerešnička na torte.

Luky: Priznám sa, že nie práve najlepšie, no uznávam, že je to len z mojej lenivosti a človeku sa odzrkadlia veci, na ktorých vynakladá energiu. Ja ju vynakladám na svoj tréning, tam sa mi množí a vracia sa. Tým, že sa učeniu nevenujem, ako som mal, moje výsledky sú také, aké sú.

Ako s
Bolo
tálny
val, a
Miky:
trpel
lia. C
každé
môj t
Luky:
svoje
donúti
Vraj sa
prejed
vzal de
zapáči
si ma v

Kto a
tvrde
Miky:
sny a
sny v
moje s
každý
Luky:
svete k
vyzera
sebe“,
na sied
vo. Ďal
hrozn

Miky,
dopoč
vlastn
ohlas
Miky:
vlogov
oporu u
– dva
tvom v
je im n

Ako ste sa k cvičeniu vôbec dostali? Bolo to vplyvom okolia a momentálnym trendom, niekto to inicioval, alebo ste začali z vlastnej vôle?

Miky: Začal som cvičiť, pretože som trpel nadváhou a posmechom od okolia. Časom sa tréning stal súčasťou každého dňa. Veľkou oporou mi bol môj ujo, ktorý mi ukázal ako na to. **Luky:** Na základnej škole som bol kvôli svojej nadváhe šikanovaný a k cvičeniu ma donútil môj vlastný otec, ktorý povedal Dost'. Vraj sa viac nemohol pozerat', ako sa večne prejedám a ako vyzerám. Tak ma jedného dňa vzal do posilňovne. Mne sa to, samozrejme, zapáčilo a začal som to rozvíjať ďalej. Časom si ma všimli ľudia, ktorí mi v tom pomohli.

Kto alebo čo vás najviac motivuje v tvrdej práci na sebe samých?

Miky: Myslím, že všetci ľudia majú sny a ciele. A práve tvrdá práca mení sny v realitu. Mojou motiváciou sú moje sny, ktoré mám stále na očiach a každým dňom sa ich snažím zrealizovať.

Luky: Sú to hlavne známe osobnosti vo svete kulturistiky a robím všetko, aby som vyzeral ako oni. Nechcem sa cítiť „pri sebe“, byť zadychčaný, keď mám vybehnúť na siedme poschodie. Chcem sa cítiť zdravo. Ďalšou motiváciou sú ľudia navôkol. Je hrozné vidieť, ako sa stravujú a čo robia.

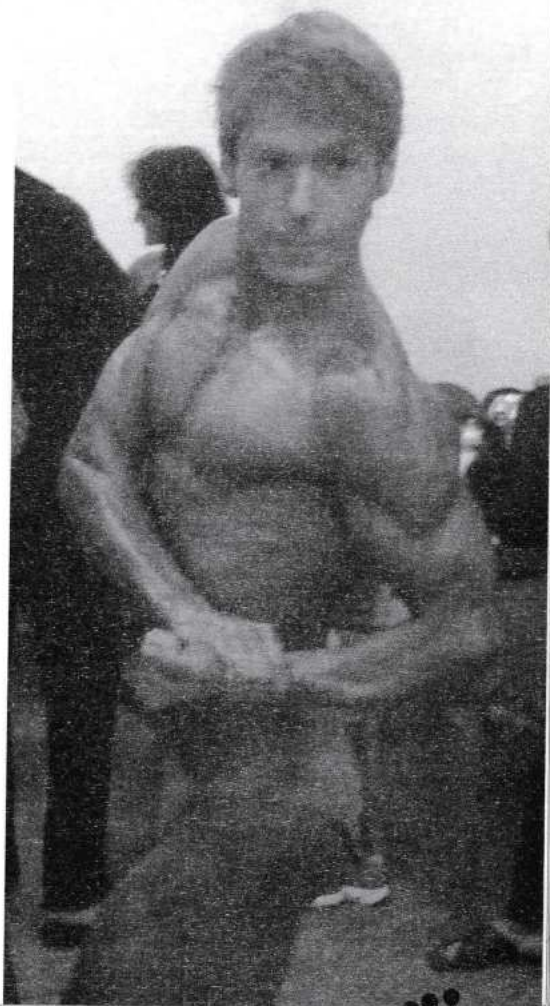
Miky, z „tajných“ zdrojov som sa dopočul, že si začal s tvorením vlastných vlogov. Aký máš na ne ohlas a na čo sa v nich zameriavaš?

Miky: Áno, začal som s tvorbou vlastných vlogov, pretože veľa ľudí hľadá pomoc a oporu u niekoho, kto už má nejaký ten rok – dva odcvičené. Som rád, že prostredníctvom videí im môžem priblížiť všetko, čo je im neznáme a tajomné. Ohlasy sú dobré,

ale nakoľko som prednávknom začal, má to ešte kopu nedostatkov, napr. rečových, kvalitatívnych a pod. A hlavným cieľom je pomôcť. Verím, že sa to doposiaľ uplatňuje.

Luky, spomenul si, že si už aj osobným trénerom. Zdá sa teda, že to myslíš tiež skutočne vážne a dnes málokto robí to, čo ho baví. Napĺňa ťa toto privyrábanie?

Luky: Áno, určite, popri škole je to super a baví ma meniť životy iným.

Miky, si v maturitnom ročníku. Kam smeruješ ďalej? Chystáš sa študovať odbory súvisiace s tvou vášňou pre telo?

Miky: Áno, chcel by som študovať výživu človeka na Masarykovej univerzite v Brne. Tak dúfam, že aj tento sen sa zmení v realitu. Popri štúdiu budem určite pôsobiť ako osobný tréner.

Naším čitateľom som sľúbil aj recept na úspech. Máte nejaký univerzálny, alebo ste sa stali dokonalými z čista – jasna?

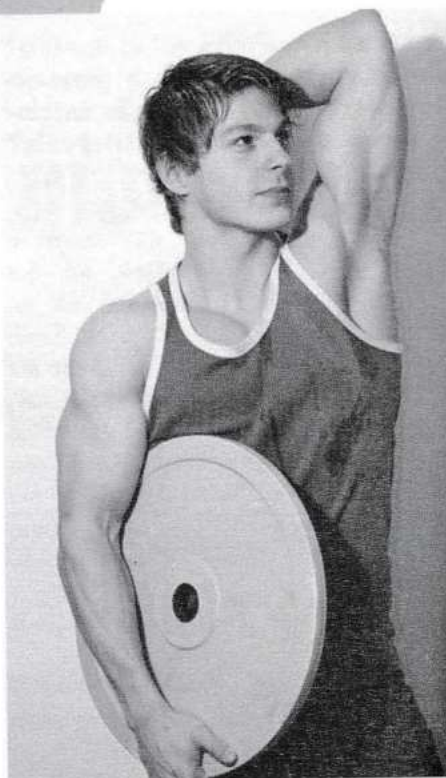
Miky: Myslím si, že receptom na úspech je neustála vášeň pre to, čo robíte, nech je to čokoľvek. Ak vás niečo robí šťastným a robíte to naplno, úspech sa skôr či neskôr dostaví. Usmievajte sa, myslite pozitívne, po páde sa postavte a skúste to ináč s vedomím, že predchádzajúci plán nefunguje. A verte mi, ak to urobíte prioritou čísla jeden – úspech bude vedľajším produktom.

Luky: Myslím si, že každý človek by si mal najprv určiť cieľ. Je jedno, či v športe, v láske, alebo ohľadom biznisu. Každý musí mať cieľ a jasno v hlave. Ak mu nič nechýba, ide si zaťato za svojím snom a nič ho neodradí, nebude počúvať pochybovačov, zameria sa na daný cieľ, tak sa mu to sto-percentne vráti a odzrkadlí na úspechu.

Počas vašej kariéry ste sa už stali úspešnými a máte ambíciu v tom pokračovať. Aké výzvy vás čakajú v dohľadnej dobe a čo ste už stihli zažiť?

Miky: Mám za sebou zatiaľ len jednu súťaž, kde som skončil na 2. mieste a podarilo sa mi zohnať sponzora, ktorý mi veľmi pomáha. Tento rok ma čakajú súťaže na Slovensku, v Česku a v Maďarsku. Tak už len s chuťou do toho!

Luky: Môj najbližší cieľ je dostať

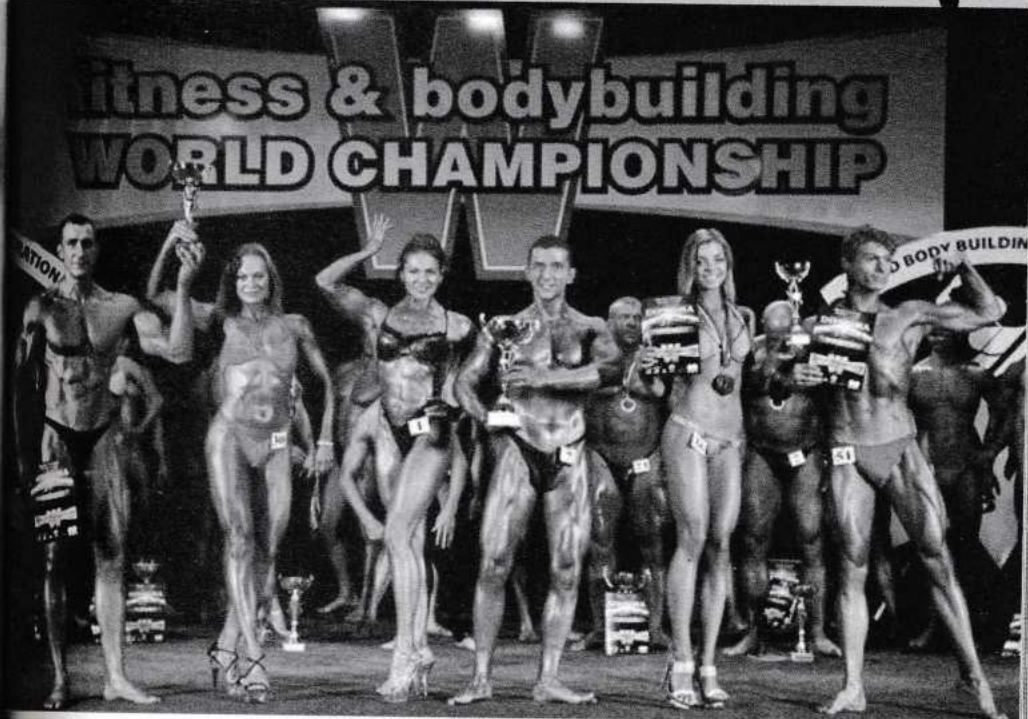

sa do
mi už
miesto
kulturi
sa star
som n
ale je,

**Posled
Priva
cenili**

Miky:
o to ko
preto s
váhami
oval, vo
Luky:
nerozva
všetko
„naloži
svojich

Jakub
foto arch

sa do istej modelingovej agentúry, ktorá mi už ponúkla pozíciu. Mohlo by to byť miesto, kde dokážem viac. Budúcnosť v kulturistike a fitnesse nevidím a keďže sa starám o svoje telo, v tomto obore by som mohol mať väčší úspech. Pravdou ale je, že sa dovtedy môže veľa zmeniť.

Posledná otázka na vás, chlapci. Privilila vás už niekedy činka? Preccenili ste sa?

Miky: Vždy som sa riadil heslom : „Nejde o to koľko dvíhaš , ale ako vyzeráš“, a práve preto som to nikdy neriskoval s vysokými váhami a zbytočne som si to nekomplikoval, veď predsa v jednoduchosti je krása :).

Luky: Cítil, cítil :) Bol som mladý a nerozvážny... Som typ človeka, ktorý chce všetko rýchlo a hneď. Pri drepoch som si raz „paložil“ trochu viac a neodhadol som silu svojich nôh. Začal som sa s činkou „hojdať“

a vtedy som pocítil jej váhu. Keď som bol na zemi, už mi nebolo všetko jedno. Dnes mám rozbité dva krčné stavce, takže neodporúčam to skúšať :), radšej začať s menšou váhou.

Musím sa priznať, že po debate s chlapcami som si uvedomil dve veci. Prvá bola, že obaja sú odrazom paradoxu, že aj zo „škaredého kačiatka“ sa vyvinie „nádherná labuť“. A tá druhá, že je asi na čase si vstúpiť do svedomia a meniť životosprávu. Energia, ktorá srší z chlapcov je na našej škole skutočne neprehliadnuteľná, čo dajú určite za pravdu všetci učitelia, no aj spolužiaci a celý kolektív. Pod horou svalov sa ale ukrývajú ľudia , ktorí, rovnako ako nechali motivovať samých seba, radi motivujú aj vás. Tak teda „športu zdar!“

Všetci máme v sebe
šelmu. Ide iba o to, či ju
krmíš, alebo nie.

Bez komentára

Celý „cirkus“ odohrávajúci sa 22. 09. 2013 v centre Košíc neznamenal nič viac – nič menej ako snahu. Snahu ľudí, ktorí veria, že veci ako rodina treba prežívať tradičným, stáročia overeným spôsobom. Že treba mať otcu aj matku. Viem, znie to ako za nedávnych čias komunizmu (tradičné hodnoty). Myslím si, že v prípade rodiny by sme mali byť tak trochu komunistami.

Spomínanú nedeľu sa v Košiciach uskutočnil historicky prvý Národný pochod za život. Ak chcete, na internete si o tom dokážete nájsť mnoho pozitívnych a, samozrejme, aj negatívnych článkov. Chcela by som predstaviť svoj názor, ako som to

vnímala ja a možno aj iní mladí ľudia, študenti. O pochode som počula už na začiatku septembra. Hovorilo sa o tom hlavne v kostoloch, kňazi

Za dobrých 20 minút sme sa, najdoslovnejšie ako len môžete chápať, pred davom asi 200m. Normálne to prejdete za 2 minúty.

pozývali ľudí, rodiny, v autobusoch viseli plagáty. Keďže sme cirkevná škola, boli sme zapojení aj konkrétnymi činmi. Dobrovoľníci v škole

maľovali p
pred víken
z tried lavi
riadky, pre
riedach b
ľudia z cel
stý deň p
so s tra
kách išli
sko KVI
ru, kde

Poziadame chrániť
RODINU
počatý ŽIVOT

...ovali plagáty, vyrábali transparenty. V piatok
...víkendom sme hneď po vyučovaní vynášali
...lavice a robili po-
...ky, pretože v našich
...ach boli ubytovaní
...z celého štátu. Ten
...deň poobede sme
...s transparentmi v
...ch išli zo školy (síd-
...KVP) na Hlavnú
...u, kde sme spolu s

inými vytvorili živú reťaz, ktorá poslúžila aj ako
pozvánka na nedeľu pre všetkých okoloidúcich.

**Zatiaľ čo začiatkom roka
sa plánoval Pochod za
život, o pochode homo-
sexuálov sa hovorilo, že
tohto roku nebude. Na-
koniec sa konal. A to deň
pred Pochodom za život.**

V škole sme dostali bu-
lletin s informáciami pre
účastníkov (očakávalo
sa asi 500 autobusov),
nechýbal ani program
celého víkendu. Prip-
ravených bolo asi mili-
ón sprievodných akcií:
bohoslužby, koncerty

– vystupovala skupina Poetica musica, kde spieva naša bývalá žiačka Zuzka Eperješiová, skupina Kerygma, kde hrá náš bývalý školský kaplán. Všetko sme mohli sledovať naživo aj online. Dokonca sme si mohli stiahnuť mobilnú aplikáciu :).

Keď som sa toto všetko dozvedela, pýtala som sa sama seba, či je vôbec možné, aby

Za rozbitie vajíčka orla skálného pokuta až basa, za „rozbitie ľudského vajíčka“, ešte aj zaplatia.

Rekordy

- najpočetnejšie zhromaždenie na Slovensku od roku 1989
- rekordne dlhý transparent – 0,5km pruh látky, na ňom reprodukovaná celá encyklika Evangelium vitae pápeža Jana Pavla II.
- rekordne málo nepokojov a tiež ranených – iba 2 ranení v nemocnici a 13 stratených detí sa v priebehu pochodu našlo

organizátori na niečo zabudli. Mali to zorganizované skutočne až nečakane perfektne. Vyzeralo to byť dotiahnuté do detailov. Nedeľa, niečo pred 14-tou hodinou. Vybrali sme sa z domu na autobus.

Samozrejme, trošku neskoro. O 14.30 sa mal pochod začať a do mesta sme to

brú polhodku aul som sa dostať na začiatok pochodu, teda k Dómu sv. Alžbety, pretože tam sa nachádzal okruh mojich známych. Výstúpili sme však na druhej strane Hlavnej ulice, pri Tesco. Za dob

urobili sme ste urobili
Čokoľvek ste urobili
bili jednému z týchto
mojich najmenších b
tov, mne ste urobili
Mt 25;40 mali do
tobusom. Chce
začiatok pochodu, te
Normálne to prejde
za 2 minúty. Tu b
som chcela podotknúť
na adresu pani riaditeľky
odboru rodovej rovnosti
rovnosti príležitostí
isterstva práce, Olgy P
etruchovej, ktorá po
zúčastnených osôb od
dovala podľa rozlohy
hustoty, že áno, je mož
aby sa na m² vošli vi

ako 4 ľudia, aj v pochoduujúcom dave môžu ísť 2 ľudia na 1m². Ak tomu neverí, mala sa prísť pozrieť. Ona totiž podľa svojej teórie odhadla, že účastníkov bolo 38.400. Reálny odhad je však 80.000.

Nakoniec sme sa ocitli pred hlavným pódium pri Immaculate. Odtiaľ sa už nedalo pohnúť ani o jediný krok dopredu, dozadu, ani nabok. Dokonca pri mne stála asi 10 minút dobrovoľníčka (1 z 600 dobrovoľníkov), ktorú žiadali, aby sa dostavila pred pódium. Žiaľ, úlohu nemohla splniť. Na pódium zatiaľ prebiehal hlavný program. Čítal sa manifest. Rozrušený dav súhlasne tleskal, kričal, priam vyhadzoval transparenty do vzduchu. Mnohí si myslia, že to mala byť protiakcia Dúhového pochodu homosexuálov, konaného deň pred tým v Bratislave. Nie je to však pravda. Zatiaľ čo začiatkom roka sa plánoval Pochod za život, o pochode homosexuálov sa hovorilo, že tohto roku nebude. Nakoniec sa konal. A to deň pred Pochodom za život. Myslíte, že je to náhoda?

(Dokonca nás chceli tromfnúť tým, že majú alegorické vozy :).)

„Potrat je najväčším ničiteľom pokoja, pretože je to vojna proti dieťaťu.“
Matka Tereza

Manifest vyjadril úmysly pochodu. Nie. Nebudem vám rozprávať, aké zlé je ísť na potrat, pretože mi aj tak budú mnohí oponovať. Chcem však, aby ste si uvedomili, že Pochod za život nie je pochodom proti potratom. Áno, ide AJ o potraty, to bolo možné vidieť aj na plagátoch v rukách ľudí a čítať v manifeste. Ale táto „vec“ nie je podstatou pochodu. Ide skôr o masové vyjadrenie pohoršenia nad našim prispôbovaním sa západu. Títo ľudia cítia tlak

a možno aj strach z vecí ako schválenie homosexuálnych manželstiev a možnosti adopcie do takejto „rodi-ny“ (Francúzsko), myšlienky rodovej rovnosti (Nemecko) alebo dokonca zákona, ktorý zakazuje rodičom normálne vychovávať deti (rodič nesmie dieťaťu dať ani po zadku!).

„Ak je matke dovolené zabiť vlastné dieťa, čo bráni, aby sme sa nemohli zabíjať navzájom?“

Matka Tereza

Nakoniec sa mi podarilo pohnúť sa z miesta a prejsť „pochodovou“ trasou. Ešte 2 hodiny po ukončení som videla odchádzať desiatky autobusov.

Píšem preto, lebo som sa zúčastnila pochodu

a áno, aj ja, ako budúca generácia a verím, že aj budúca matka, sa bojím. Pozerám sa na svet a mám strach z toho, ako budú žiť moje deti. Pýtam sa sama seba, či ich budem vedieť poslať do školy, kde už v šiestich rokoch budú vedieť o sexe, kde im už ako malým povedia, že môžu mať dve mamičky a o chvíľu bude možno raritou mať aj otca, aj matku, a to ešte nehovorím o tom, že asi budú „normálne“ rozvedení.

Na záver, všetkých, ktorí kritizujú Pochod za život, sa pýtam : Čo ste VY urobili pre to, aby sme my, a hlavne budúca generácia, žili v normálnej spoločnosti?

Zau
• spr
vôbe
ktor
dosta
ešte
• hov
„Pri
demo
aj na
svojn
hran
tení.
nevie
čom
diskr
právo
vyjad

Zaujalo nás:

- sprievod bol taký dlhý, že sa vôbec nevošiel na 2,5km trasu, ktorú mal prejsť; keď sa čelo dostalo ku koncu, zadné rady sa ešte nepohli
- hovorkyňa pochodu povedala: „Príjemnou formou budeme demonštrovať to, o čo sa snažia aj naši odporcovia: lásku k svojmu blížnemu, avšak bez hraníc, predsudkov a hodnotení.“ Myslím, že veľa z nás si nevie odpovedať na otázku: V čom sú vlastne homosexuáli diskriminovaní? Na SR majú právo byť nimi, spolu žiť, vyjadrovať svoj názor a právne

môžu ošetriť všetko tak, aby boli partnermi (splnomocnenia, prepísanie majetku...). Jediné, čo nemôžu, je vychovávať deti. To však musí aj homosexuál, ak má rozum, uznať, že je to nevhodné.

- Dúhový pochod podporilo veľa politikov aj slovenských hviezd. Medzi nimi bratislavský primátor Milan Ftáčnik, nechýbali ani stovky policajtov.
- Za rozbitie vajíčka orla skalného pokuta až basa (podľa dokázania úmyslu a rozsahu škody), za „rozbitie ľudského vajíčka“, teda za potrat...ešte aj zaplatia.

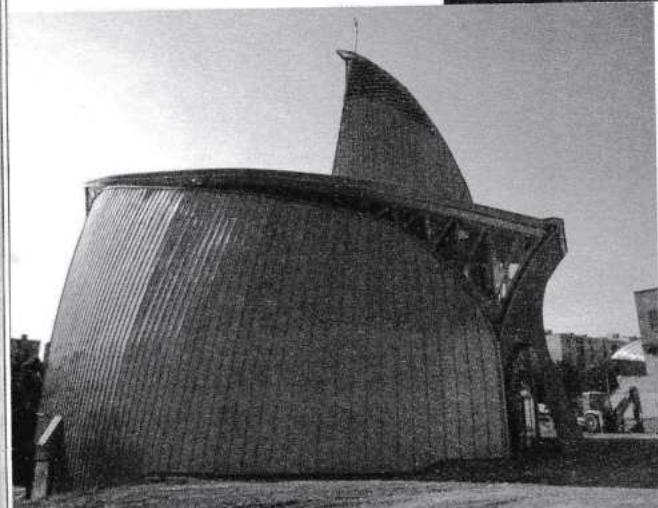

30 – tka na krku

V januári 2013 uplynulo 30 rokov odvtedy, keď sa prví obyvatelia nastáhovali do postaveného obytného domu na našom sídlisku. Mnohí z vás ani nevedia, čo KVP znamená. Je to Sídlisko Košického vládného programu. Košický vládný program bol programový dokument, ktorý po príchode na česko-slovenské územie schválila vláda a SNR dňa 5. apríla 1945 na zasadnutí v Košiciach. Dokument určoval zásady budúcej politiky a bol označovaný za program národnej a demokratickej revolúcie.

Ulice na našom sídlisku boli pomenované podľa známych maliarov, hudobníkov, družobných miest mesta Košice či predstaviteľov bývalého režimu, ktorí pôso-

bili alebo žili v Košiciach. Ulica Lehkého sa neskôr premenovala na ulicu Jána Pavla II. Ak sa vrátíme hlbšie do histórie, pridáme na to, že naše sídlisko sa nachádza na mieste, ktoré historické pramene popisujú ako miesto popri dvoch dedinách Košice a Myslava, kde

existovala aj ďalšia obrábaná zem (terra), ktorá sa od roku 1292 uvádza ako terra Gurbuch. Názov zeme Gurbuch je slovanského pôvodu a vznikol podľa hrabového porastu. Bolo to územie na juhovýchodnom okraji Čierneho lesa – zem Hrabovec, ktoré bolo poľnohospodársky obrábané a bezpochyby aj zaľudnené. V súčasnosti na tomto území je vybudované sídlisko KVP, ktorého bytová výstavba sa začala začiatkom roka 1980 a v podobe atypických bytových jednotiek pokračuje dodnes.

Bytov
200 by
býva v
sídlisko
spome
tu 2 gy
škôl. V
Gymn
torí vra

vraví iba
tu a žije
radosť an
inde. Je t
športové
súkromn
kláštor F
pumpa,
ľudového

Simon 'S
to intern

Bytovú zástavbu v súčasnosti tvorí viac ako 8 200 bytov na ploche 1,97 km², v ktorých žije a býva viac ako 25 000 obyvateľov, čím sa naše sídlisko radí v tomto ukazovateli na tretie miesto spomedzi mestských častí Košíc. Nachádzajú sa tu 2 gymnáziá, 6 základných škôl a 6 materských škôl. V budove na Čordákovej ulici sídli aj naše Gymnázium sv. Košických mučeníkov. Niektorí vravia, že sme skrytí, ale nie je tomu tak. To

ma či Lidl, veterinárna klinika a medzi poslednými dostavanými objektmi bol Kostol Božieho milosrdenstva, ktorý patrí medzi najzaujímavejšie stavby v meste. Dopravné spojenie Sídliska KVP s centrom mesta a ostatnými sídliskami Košíc zabezpečujú viaceré autobusové a trolejbusové linky s dostačujúcimi časovými intervalmi. Je tu množstvo zelene, viac ako 4000 stromov. Život na sídlisku sa po 30 rokoch zmenil, by-

traví iba ten, kto našu školu ešte nevidel. Sme tu a žijeme dni na našom gymnázii naplnené radosťami aj starosťami tak, ako kdekoľvek inde. Je tu množstvo nákupných stredísk, parky, športové centrá. Nechýba tu ani poliklinika a súkromné zdravotnícke zariadenie PROCARE, kláštor Rádu bosých karmelitánok, benzínová pumpa, Etnografické múzeum Humno, Dom ľudového tanca Vlada Urbana, OC Grunt, Pri-

tové domy si obliekajú nový šat aj naša škola mení svoj plášť a hrá rôznymi farbami, a tak sa stáva neprehliadnuteľnou na sídlisku. Veríme, že život písaný po tridstiach rokoch bude len a len lepším, želáme Kavepečku veľa skvelých ľudí, množstvo podujatí, zlepšenie a skultúrenie prostredia, aby sa deťom, mladým a starým ľuďom žilo na sídlisku výborne.

Naboso

90. MEDZINÁRODNÝ MARATÓN MIERU

b. OKTÓBER 2013 · KOŠICE · SLOVENSKO · NAJSTARŠÍ V EURÓPE

Nie je to prvýkrát, čo píšem článok o maratóne. Nie je to druhýkrát, čo rozmýšľam nad tým, čo napíšem. Je to tretíkrát, keď znovu musím myslieť na tú istú tému, len opäť zaujať...

Povedaných bolo mnoho vecí a sama neviem, akými ďalšími poznatkami o maratóne by som vás mohla obohatiť. Pravdupovediac, tento rok som sa nezúčastnila ani ako bežec a ani len ako zaujatý okoloidúci. Hanba. Môžem písať rozsiahle state o fantastickom priebehu celej akcie, ale čo z toho, keď presne to som napísala minulý rok netušiac, že mi to prischne znovu. Najjednoduchšie by bolo, ak by som vymenovala holé fakty a môžem prejsť k niečomu, o čom budem vedieť

písať. Hlavne k veci a o veci. Je pravda, že tohtoročný maratón bol výnimočný. Oslávil 90. ročník, ale inak všetko po starom. Boli lepšie aj horšie, niekto vyhrať musel a tuším to bol jeden z tých „gepardov“, ktorí nevedia, že behať kilometer za 3 minúty je nemožné a práve preto im to tak dobre ide. Nie sú ohrození limitmi, najmä tými, ktoré si my,

ľudia, zvykneme ukladať v hlave. Rekord trate prekonaný nebol, nuž ostáva v platnosti čas z roku 2012 – 2.07.01 hod. Nechcem zosmiešňovať beh, ale nezdá sa vám, že tí bežci vyzerajú skôr poľutovaniahodne ako šťastne? A to sa vraví, aby sme behali pre radosť.

Minule som čítala veľmi dobrú knihu... O behaní. Autor v nej opisuje obyvateľov mexickej púšte – Tarahumarov, ktorí prišli na tajomstvo behu.

**Doka-
kilon-
tvár**

Národ
len sn
vekov
Len s
vždy
Spom
milov
je pri
tor C
domo
spôso
nepou
z pne
málno
že tak
dokaz
najlep
dokon
anator
chôdz
dernej
sme p
hodlný
V kni
ako
**Kým
py a
derma
podľa
najvä
neexi
ernýc**

Nič ne
veta. V
výrobc
typ s m
prispô
ku, či
znesite

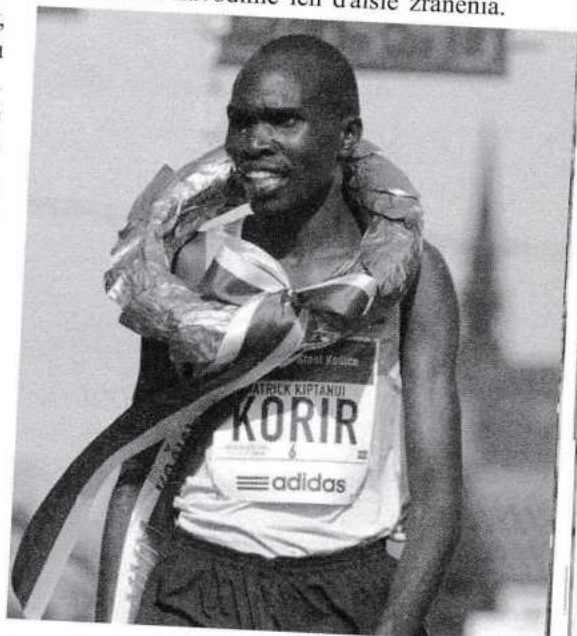
Barbor
foto inte

Dokážu behať niekoľko stoviek kilometrov, uštváť jeleňa a na ich tvári sa zračí číra radosť z behu.

Národ bežcov, do ktorého patríme aj my, len sme zabudli, ako sa to robí. Od začiatku vekov bol beh súčasťou ľudského života. Len sa rozpamätajme, ako nám v detstve vždy prízvukovali: „Už toľko nebehaj! Spomaj!“ Chceli sme behať čo najrýchlejšie, milovali sme pocit vetra vo vlasoch. Beh je prirodzený pohyb utláčaný v nás. Autor Christopher McDougall žil s týmito domorodcami a opisuje nový evolučný spôsob behu. Všimol si neuveriteľnú vec - nepoužívali pri behu tenisky, ale obyčajné, z pneumatiky vyrobené poltopánky s minimálnou podrážkou. Napadá mi myšlienka, že tak si zničia nohu, ale viacerí odborníci dokazujú, že práve takýto typ podrážky je najlepší. Naše chodidlo má samo o sebe dokonalú odpružovaciu schopnosť a je anatomicky vybavené pre potreby tela pri chôdzi, pri behu... Lenže výdobytky modernej doby spôsobili, že funkciu chodidla sme potlačili, učičikali sme ho v perinke pohodlných topánkach, nuž stratilo svoju silu. V knihe sa o tomto fakte píše negatívne, ako aj o vzniku spoločnosti Nike: „**Kým sa títo dvaja muži nedali dokopy a nezaložili značku Nike, moderná bežecká obuv neexistovala. A podľa Arthura Lydiarda, jedného z najväčších športových mysliteľov, neexistovala ani väčšina moderných bežeckých zranení.**“

...ne nevystihuje lepšie skutočnosť, ako táto... V súčasnosti mnohé firmy začínajú s výrobou tzv. barefoot topánok. Ide o nový typ s minimálnou podrážkou, ktorá sa úplne nespôsobí tvaru nohy. Kladiem si otázku, či je tento náhly prechod od komfortu k nekomfortu pre chodidlo. Až príliš dlho bolo

zbavené svojej dôležitosti a prudká zmena nemusí priniesť pozitívny výsledok. Mohlo by sa dokonca stať, že nepripraveným dolným končatinám navodíme len ďalšie zranenia.

Nemôžem poprieť, že kniha je napísaná uchvacujúco. Nejdem robiť recenziu ani odporúčania, lebo keď k tomu niekto nemá blízko, tak ani zanietený článok ho o tom nepresvedčí, ale premýšľajme. Beh nie je len pre vyvolených. Je pre každého. Spája ľudí a nie rozdeľuje. Takisto aj na maratóne sa zišlo viac než 7000 účastníkov, väčšina s úmyslom zapojiť sa, zacítiť kolegiálnu v športe.

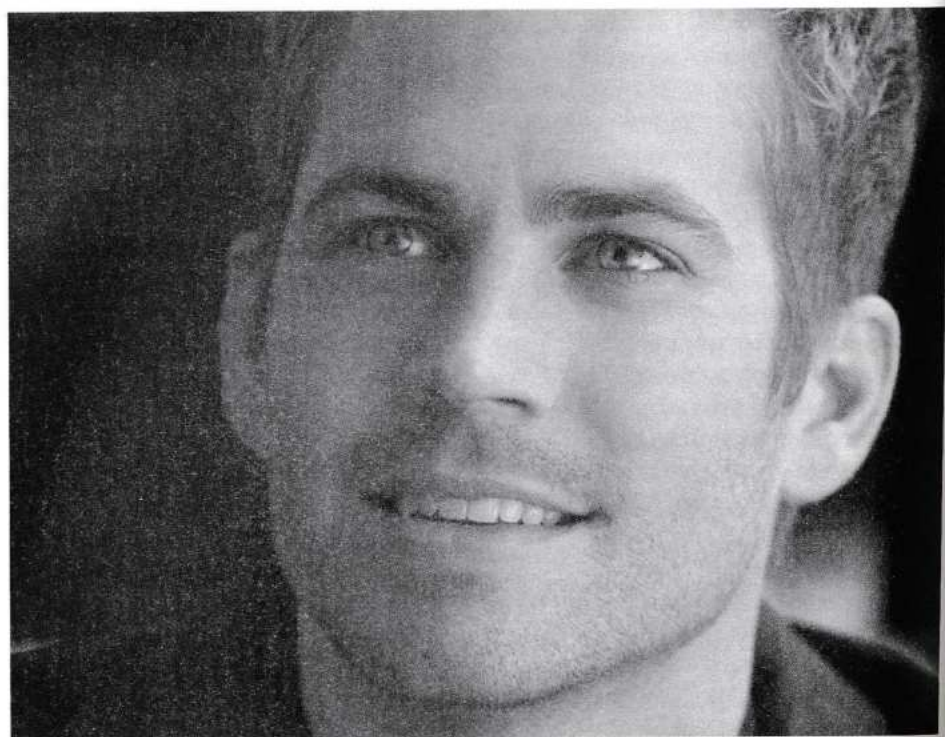
Beh - najprimitívnejšia činnosť, ktorú dokáže hocikto

Tak prečo to neeskúsiť? Vybeháme do prírody, len tak naboso (v lete, samozrejme). Nebežme pomaly, veď to nám predsa ide, vieme, aký je to pocit... ale utekajme rýchlo, nech sa nám srdce rozbúši a nohy cítia slabosť, lebo až to je tá chvíľa, keď človek cíti radosť. Až to je ten okamih, keď si zamilujeme beh!

Rýchly ako smrť

Smrť. Nikdy nevieme, kedy nás zastihne. Ako povedal Seneca: „Pretože nie je isté, na ktorom mieste ťa čaká smrť, čakaj ju všade“. Smrť je naozaj rýchla, neraz rýchlejšia ako naše plány. Koľkých už zastihla nepripravených. Koľkí nemali čas splniť si svoje sny, rozlúčiť sa s najbližšími, či zažiť čosi nové, neopakovateľné.

Pani zahalená v čiernom ticho príde, ticho odíde a to, čo je medzi tým, spôsobí rozruch. Nastane šum, ľudia rozprávajú, médiá hlásia a sociálne siete informujú o tom, čo sa stalo. Niektorí šťastlivci sa aj pozastavia, zamyslia sa a uvedomia si zmysel svojho života. No je to len chvíľa, potom zase všetko utíchne a svet sa vráti do normálnych

koľ
pan
Aka
príp
V i
šlia
hok
V
boh
nebo
40-t
nov
údaj
tatív
Rea
spol
som
len
sa ta
už
ubrz
rých
poru
ky,
hlavá
svete
tých,
a m
Paula
aceho
Tak,
červe
aj vš
uväzn
všetko

Rých
možn
Prečo
si kaž
lenže
iných

koľají, až kým Čierna pani nepríde znova. Aká rýchla bola smrť v prípade Paula Walkera? V jeho filmoch mu už šliapala na päty mnohokrát, no vždy zvíťazil. V reálnom živote to, bohužiaľ, také ľahké nebolo. Dostihla ho v 40-tich rokoch, a to 30. novembra 2013, keď údajne mieril na charitatívnu akciu spoločnosti Reach out Worldwide spolu s priateľom Rodasom. Od cieľa ich delilo len 460 metrov. Prečo sa tak ponáhľali, že to už Rodas nedokázal ubrzdiť? Prečo išli tak rýchlo? Nemalo auto poruchu? To sú otázky, ktoré rezonujú v hlavách ľudí po celom svete. Hlavne v hlavách tých, ktorí nehodu videli a mnohí z nich chceli Paula a Radosa z horiaceho auta vytiahnuť. Tak, ako horelo krásne červené Porsche, horeli aj všetky túžby, nádeje a sny mužov uväznených v ňom. Naveky zhorelo všetko, čo ešte chceli v živote skúsiť.

Rýchlosť, akou správa obletela svet, sa možno ako jediná vyrovná rýchlosti smrti. Prečo však bola len jedna? 30. november si každý spája len s Paulom Walkerom, lenže v ten deň prišlo o život aj mnoho iných ľudí. Prečo o nich nikto neho-

vorí? Trúchliť nad každým človekom by ľuďom bralo ilúzie. Z času na čas si treba uvedomiť prítomnosť konca, no potom naň opäť zabudnúť. Vo svete to, jednoducho, takto funguje. Veď, kto z nás by si užíval deň, keby vedel, že je jeho posledný? My, našťastie, hodinu svojej smrti nevieme. Smutné je, že nás často zastihne nepripravených. Kedy? Ako? A koľko od cieľa? Možno tiež 460 metrov...

Fascinujúce lietanie

V dňoch 31.8 - 1.9. 2013 sa na leteckej základni Sliač uskutočnili Medzinárodné letecké dni: Slovak International Air Fest 2013. Počas najväčšej a najočakávanejšej leteckej udalosti roka sa na sliačskom letisku zišlo 689 účastníkov z 15 krajín. Návštevníkom sa predstavilo 85 lietadiel.

Prvý z dní začal oficiálnym otvorením podujatia za prítomnosti prezidenta Slovenskej republiky a významných vojenských i štátnych činiteľov. Nasledovalo vztyčovanie vlajok. Hluk leteckých motorov prerušila štátna hymna. Pár slov prezidenta, organizátorov a podujatie sa mohlo začať. Po niekoľkých úvodných ukázkach

sa oči návštevníkov upreli na oblohu. Začal sa slávnostný prelet lietadiel slovenských a českých vzdušných síl spojený s výsadbom. Diváci sledovali takmer 30 parašutistov na ich ceste na zem. Hlavným lákadlom tohto ročníka bola oficiálna akrobatická skupina španielskeho letectva - Patrulla Águila. Toto náročné, dynamické, dych vyrážajúce predstavenie ocenili i najmenší diváci. Španielski piloti ho zakončili krásnou španielskou zástavou na sliačskom nebi. Druhým v poradí bol ruský stíhač Su - 27 Flanker. Okrem nich sa na oblohe objavili aj účastníci z Českej republiky na svojich lietadlách JAS 39 Gripen, L - 159 ALCA a vrtuľník typu Mi - 24 Hind. Nechýbali poľskí piloti na lietadlách Su-22 Fitter,

poľská akrobatická skupina Pioneer Team, výborný akrobatický pilot Zoltán Veres z Maďarska, Nemci so svojím akrobatickým vrtuľníkom Bolkov Bo-105 i Holanďania so svojím lietadlom F -16 Falcon.

Pri toľkých zahraničných účastníkoch nesieme zabudnúť na domácich. Ich účasť bola najvyššia. Svoje umenie predviedli domáci piloti zo základne Sliač na svojich lietadlách typu MIG - 29 AS Slovenských vzdušných síl a cvičnom lietadle československej výroby

Ten, kto nemá k lietaniu vzťah, nikdy nemôže pochopiť to, čo pilotov a leteckých nadšencov na ňom tak fascinuje.

L - 39 Albatros a L - 29 Delfín. Predstavili sa : vrtuľník Miništerstva vnútra Slovenskej republiky Mi - 17 a vrtuľník HaZZ Akrobatická skupina Očovskí bačoví na vetroňoch L -13 Blaník. Pilot Martin Šonka na lietadle Extra 300 i Košičan Dušan Šamko na svojom lietadle Pitts S2C. Nechýbal ani pohľad do histórie leteckej, ktorý zabezpečili piloti na historických strojoch z prvej i druhej svetovej vojny: Spitfire, Sopwith Strutter, Fokker Yak-3, PS-28 Cruiser, P-51D Mustang a MiG - 15. Sprievodný program sa niesol v znamení autogramiád, súťaží, statických i bojových ukážok našej armády. Hoci nám počasie neprialo, na letisku sa nás zišlo až neuveriteľných 115 000 návštevníkov nielen zo Slovenska. Napriek tomu úžasné letecké ukážky i sprievodný program v nás vzbudili veľké nadšenie. Sme hrdí na naše Medzinárodné letecké dni.

Štefan 'Števo' Ondík
foto Štefan Ondík, internet

Mám sen...

Prvé slovo dieťaťa, slovo MAMA, ostane sväté

Stok večer sa dá tráviť rôzne. Niekedy na besede o páľčivých témach na pôde ply. Nepoviem vám, kto a čo hovoril, poviem vám, aký vplyv to malo na ma, na nestranného pozorovateľa, ne- mene zainteresovaného. Posúďte sami.

Keď v úvode článku chcem podotknúť, ide o subjektívny názor dospelého 19- ročného človeka. Jedného jediného žiaka. Ide o názor a ideológiu školy, cirkvi a niečo podobné. Len som sa rozhodla využiť právo sa vyjadriť. Keď som natočne svojprávná podľa zákona zabiť

tabletkou po, využiť právo nevoliť, byť závislou a najnovšie aj nebyť, tak prečo sa nevyjadriť? Ono to nebude mlčať. A ja

tiež nie. Veď určite ste o „tom“ čítali už nejeden článok. Munch pravdepodobne tiež už nemal slov. Aj toto bude iba zmes výkrikov. Ticho, ktoré skôr či neskôr aj tak budú počuť všetci.

Keď som už pri umení, nedávno som zavítala

do jednej galérie, kde náhodou viseli vedľa seba dva obrazy. Obraz biely, nazvaný biely a obraz čierny, nazvaný čierny. Aké jednoduché. Aké jasné. A akosi zvláštne upokojujúce. Vtedy som pochopila, prečo milujem moderné umenie. Taký by mal byť človek. Obyčajný, jednoduchý... Nech nie je zmietaný v nerozhodnosti a neistote, raz svätec, raz pohan. Ale to chce príliš veľkú odvahu. Odvahu rozhodnúť sa zle. Pokoriť sa, odpustiť si a tentoraz sa rozhodnúť lepšie. Nie správne, ale lepšie. Veď čo je správne? Život z presvedčenia je správny. Život podľa svedomia je správny. Zmysly klamú. A zvädzajú. Nejednen had striehne na mladých. Už teraz mám pocit, že adolescenti 21. storočia, ako som ja a on, a tamten, nevedia dospieť. Lebo sa nevedia rozhodnúť.

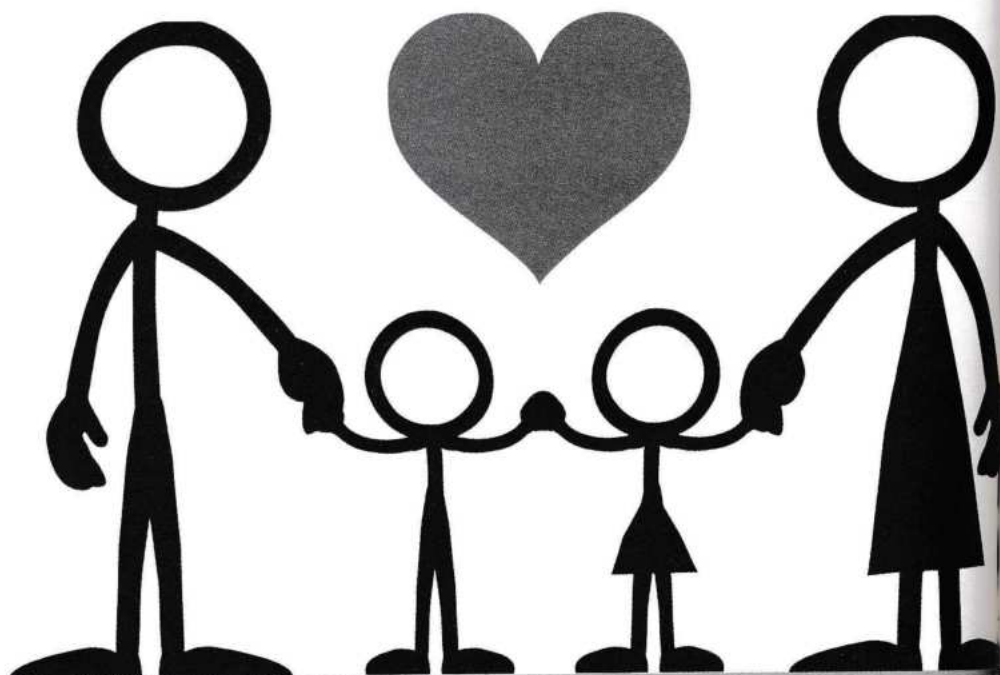
Taký by mal byť človek. Obyčajný, jednoduchý...

Pýtam sa sama seba, ako to chceme eliminovať, keď namiesto jasných, rokmi overených, hoci konzervatívnych pravidiel sa snažíme o bezduchý liberalizmus a za rúskom demokracie dávame našim deťom

na pleciah ešte väčšie bremeno, ako by bol celý statok a hektáre pôdy. Právo alebo povinnosť sa rozhodnúť, či bude chlapec alebo dievča? Aj tak sa

váš syn bude hrať s bábikou, keď uvidí iného syna sa hrať s bábikou. Aj tak bude vaša kópia. Ale to neznamena, že syn, nie je syn a dcéra, nie je dcéra. Aj tá moja mama neraz zalomila rukami, keď som po futbale prišla so zablatenými šatami a silonkami.

Áno, narážam na kolónku „bez pohlavia“ v doplnkových formulároch úradných listín, ktorú aj keď som z cirkevnej školy úplne

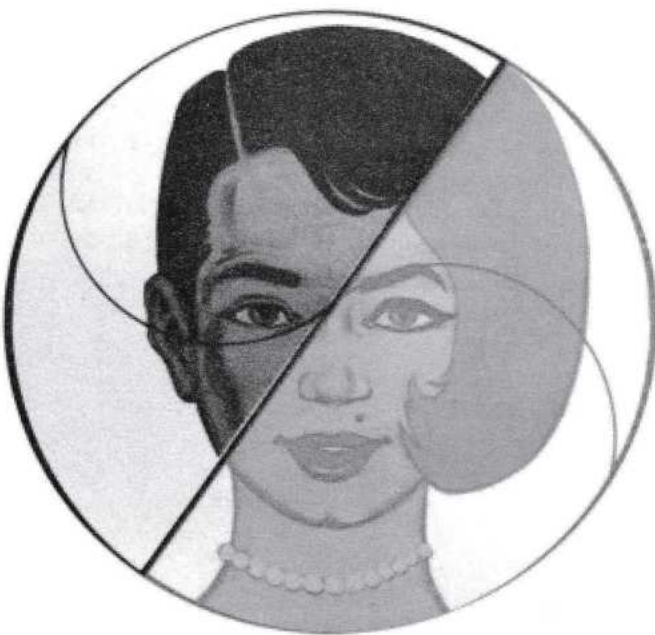
neoc
príro
nevy
prv
pohl
nie
že je
pete
tent
trebu
A to
vytv
ľahko

Desi
pouč
že v
dobro
najpr
proti
stane
konve
Cirke
prijat
aj tak
našich
fukov
potom
ako c
lia a
urobil
boji p
pýtam
nitá“,
mala,
dok a
to, ale
ktorý v
Ludia
umelo
cieľov

neodsudzujem. Lebo Boh, vyššia sila alebo príroda, nazvite to, ako chcete, je niekedy nevyspytateľný a niektoré deti sú naozaj najprv ono. Z rôznych príčin sa im nedá určiť pohlavie. Niekedy sa to upraví, niekedy nie. Nech majú možnosť aj oni povedať, že jednoducho sú bez pohlavia. Títo kompetentní však mlčia, lebo im naozaj stačí tento jeden štvorček navyše. Oni nepotrebujú ideológie, kampane, protesty... A to mi prekáža. Mor, ktorý z toho vytvorili silní jedinci na ľahko infikovatelné ovečky.

Desí ma fakt, že sa nedokážeme poučiť z minulosti. Desí ma fakt, že všetko, čo prináša ľudstvu dobro, nesie v päťach zlo. Lebo najprv sa tomu smejú, potom proti tomu bojujú a potom sa to stane konvenciou. Bojím sa tejto konvencie, ktorú si tvoríme. Cirkev je nemoderná a nedokáže prijať túto ideológiu, ktorá sa aj tak stane bežnou súčasťou našich životov. Zbytočné narušovanie bublinky. Prečo potom tí, ktorí sa nedefinujú ako cirkev, túto bublinku mydľia a neprasknú? Áno, Cirkev urobila veľa chýb a omylov v boji proti modernizácii. Tak sa pýtam, keď je cirkev taká „prehnitá“, prečo jej stále podhadzujú mäsko, aby mala, čo žrať? Prečo iba nepridať jeden riadok a nechať svet plynúť ďalej? Zdá sa mi to, alebo je to všetko iba ďalší politický ťah, ktorý vedie k sebaďestrukcii ľudského vnútra. Ľudia sa totiž stotožňujú s niečím, čo je iba umelo vytvorené, na dosiahnutie osobných cieľov tých najväčších na Orwellovej farme.

Chcela by som, aby ľudia pochopili, že toto už nie je boj Cirkvi proti ateistom, modrých proti červeným, ale že už ide o nich. Že ide o mňa. O neho. O ňu. A o „TO“? Je to boj konkrétnych ľudí, tak sa prestaňme správať ako ovce. A obhajovať názor netušiac prečo. Fikciu, ktorú nám vtláčajú do hlavy, fikciu, ktorá má byť správna, inovatívna priam postmoderná. Čudujem sa sama sebe, že to napíšem, ale keď stále ospevujú staré dobré červené časy, prečo

chcú pretransformovať aj to posledné, síce staré, ale od patriarchátu až po demokraciu dobré? Uvedomme si, že kúsok z koláča k nám aj tak nedôjde a jediný, kto bude žiť náš život s našim svedomím, sme my sami.

Ako Martin Luther King, aj ja mám sen... že prvé slovo dieťaťa, slovo mama, ostane sväté a nedotknuté gender ideológiou.

Euro - alebo každá

Existuje celá hŕba slov začínajúcich sa štyrmi písmenami: e, u, r, o. Europoidní Európania žijúci v eurozóne každý deň vyťahujú z europeňaženky euromince alebo zbierajú zo zeme malé eurocenty. Euro-skeptici euroskepticky krútia hlavou nad novými eurovýmyslami europarlamentu a čudujú sa rýchlej europeizácii euroregiónu. Europoslanci veľavážene počítajú euronovonarodencov a euronizujú európske štatistiky eurokontinentálnej europopulácie... Euroľudia sa pomaly dostanú do štádia, keď sa im prestanú snívať sny a

budú sa im iba "eurit" eurá. A Európa bude celá pekne – krásne zeuronizovaná! Ach, euro, ty základná peňažná jednotka, ty zmodernizovaná koruna slávy našej únie! Akej hany a neúcty si sa to dožilo. Každý ťa len prehadzuje v peňaženke bez štipky úcty a dennodenne ťa berie do rúk nevšímajúc si tvoje pekné tvary obrázkov a jemné zářezy na bokoch. A ako často šliapeme po tvojej dôstojnosti na chodníkoch a necitlivo ťa topíme v studenej vode našich fontán. Vyzerá to tak, že si bolo vyrazené v mincovniach len preto, aby si nám vyrazilo úsmev na tvári.

minca má dve strany

SNADÁCIA
SLOVENSKEJ SPORITELNE

španielskeho tanga. Zapiješ únavu portugalským vínom a vo Francúzsku hľadáš mademoiselle Eiffelovu. Dáš si belgickú čokoládu, kúpiš si pre radosť holandský tulipán a v Nemecku – do nálady – veľké pivo!

Tak teda vidíš, euro. Nie je to s tebou až také zlé. Stačí sa len otočiť na druhú stranu a pozrieť sa na život z tej krajšej perspektívy. Ak to budeš robiť ty, euro naše každodenné, tak sa to snád' niekedy naučíme aj my – euroľudia. A možno sa raz dožiješ doby, keď sa nebudeme kvôli tebe toľko hádať, nelegálne si ťa privlastňovať a stavať na tebe základy našich životov. Keď aj my otočíme druhú stranu mince a budeme sa viac tešiť z toho, čo máme, než plakať nad tým, čo nemáme.

Keď ťa je málo, nadávame. Keď ťa je veľa, aj tak ťa nie je dost'. Máš to veru ťažké...

Ale nebud' smutné, milé malé euro. Veď každá eurominca má predsa dve strany a v tvojom nezávideniahodnom živote sa určite nájdu aj svetlejšie chvíle. Zober si to takto: každý moderný Európan by chcel, napríklad, cestovať. Slobodne a bez veľkých nákladov. Presne to, čo ty zažívaš celý život. Vyrazia ťa z kovu a z dverí v Kremnici a o pár hodín sa už veselo kotúľaš po hlavnom meste Rakúska a kupuješ si viedenskú kávu. Na druhý deň si na benzínke v Slovinsku dočerpáš plnú nádrž a po chutnej talianskej pizzi krútiš bokmi vo vášnivom rytme

ANKETA (Euro 2009)

Od 17. januára 2009 je zákonným platidlom na Slovensku nová mena, euro. Po 16 rokoch tak Slovenská koruna v obehú skončila. Cesta SR k spoločnej európskej mene sa začala už 1. mája 2004 vstupom do Európskej únie. Podľa prístupových zmlúv totiž všetky nové členské krajiny musia euro prijať, aj keď v nich nie je presne stanovený termín, dokedy tak majú urobiť. V roku 2009 sa Slovensko stalo 16. členom eurozóny, v ktorej spoločnú menu používa už viac ako 323 miliónov ľudí.

Euro na Slovensku, ako jediná oficiálna mena, bolo zavedené 1.1.2009. V roku 2014 si pripomenieme 5. výročie.

Redakčná rada:

- 1. Pamätáš sa, ako vyzerala „stará“ 500 – korunáčka? Akej bola farby a aká bola na nej podobizeň?**
- 2. S čím sa podľa teba lepšie šetrí/šetrilo – s eurami alebo kedysi s korunami?**
- 3. V ktorom roku sme začali používať európsku menu?**

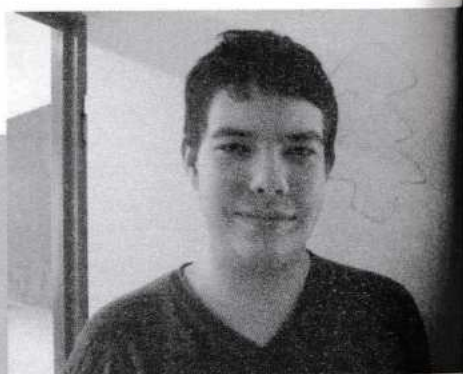

Michal, 18 r.:

1. Myslím, že bola fialová a bol na nej nejaký most.
2. Keď sme používali koruny, nemal som peniaze, tak to neviem posúdiť. Ale nie som typ, ktorý šetrí.
3. V roku 2009.

Štefan, 17 r.:

1. Mala dohneda farbu a snáď na nej bol Vavro Šrobár.
2. Určite miňam viac s eurami. Kedysi som mal 50 Sk a kričal som: „Jupííí!“, ale teraz 1,80 eur nie je nič moc.
3. V roku 2009

Monika, 19 r.:

1. Bankovka bola hnedá a bol na nej Štúr.
2. Jednoznačne sa šetrilo lepšie s korunami.
3. Euro sme prijali 1.1.2009.

Šimon, 16 r.:

1. Päťstovka bola hnedá a bol na nej Štúr.
2. Videl som v televízii program, kde hovorili, že nie je pravda, že s korunami sme šetrili viac, vraj šetríme rovnako, ale ja mám pocit, že s korunami sme boli opatrnejší.
3. Niekedy v roku 2004.

Matej, 15 r.:

1. Bola hnedá so Štúrom.
2. Nemám skúsenosti so šetrením.
3. Euro sme začali používať asi v roku 2004

Emília, 19 r.:

1. Bola hnedá a bol na nej Eudovít Štúr.
2. Koruniek bolo kedysi v prasiatku viac. Pri eurách mám stále pocit, že sú to koruny a mňam viac, pre mňa je to ako $1\text{€} = 10\text{ Sk}$.
3. 1.1.2009

Život v tmavomodrom svete

Zatvor oči. Na chvíľu alebo na celý život. Nepochybujem, že každý z nás to už skúšal a povedal si, že nevidieť by bolo strašné. Ak čítate tieto slová, tak si pravdepodobne nedokázate predstaviť, čo znamená byť celý život odkázaný na vodiaceho psa alebo palicu.

Cez letné prázdniny sa mi naskytla možnosť urobiť po dlhšej dobe konečne niečo užitočné. Nenápadne som sa votrel do spoločnosti, ktorá už dlhší

čas pod vedením syndikátu novinárov pomáha nevidiacim deťom. Týždeň stačil na to, aby sa v človeku niečo pohlo.

Mladí ľudia, rovnakí ako sme my, ale predsa odlišní. Všetky ich obmedzenia, ktoré poznáme z filmov, alebo len z rozprávania, sa na chvíľu stali bežnou súčasťou života a tu sa ukázal jeden paradox. Dokázali sa usmievať tak, ako mnohí z nás nedokážu. Možno to bolo tým, že sa im už asi nič horšie stať nemohlo, alebo

boli vyrovnaní s osudom, no ja verím, že napriek všetkému v sebe mali oveľa viac pokory ako my, zdraví.

Potkýname sa o biele palice?

Pred časom sa v televízii objavila reklama na detský kreslený seriál o dvoch kamarátkach, ktoré chcú deťom ukázať, ako vidieť svet rukami a ušami. Znamená to, že sa táto problematika dostáva viac do povedomia bežných ľudí, respektíve divákov a detí? Vo všeobecnosti sa traduje, že si hendikepovaných ľudí, a to v akomkoľvek zmysle, všimame málo. Pomôcť prejsť cez cestu slepému človeku ale neznamená, že ho posunieme na kraj spoločnosti.

Internát bez zrkadiel

V často utiahnutých povahách sa málokedý ukrývala aj slepá duša. Nadaní umelci, speváci s bujarými myšlienkami boli bez bielej palice na nerozoznanie od ostatných. To čo vidíme vo videách s Braillovým písmom, je naživo až k neuvereniu. Takejto špeciálnej výučbe obmedzených žiakov sa venujú v internátnej škole v Levoči. Budova pôsobí zvláštnym dojmom, no od ostatných internátov sa líši iba v tom, že v nej nenájdete jediné zrkadlo. Bariéru, ktorá delí ľudí za jej bránami od tých za oknom, sa spolu snažíme každým rokom zmenšovať akoukoľvek pomocou, ktorá ich čo najviac priblíži svetu hýriacemu farbami a obraze o živote za ich očami.

Pozn. redakcie:

Naši redaktori, Kubo Sobota a Majka Pachová, sa cez letné prázdniny zúčastnili Miniškoly mladých moderátorov 2013 a načítali na CD úryvky diel desiatich spisovateľov, o ktorých sa školáci učia na hodinách slovenského jazyka. Letnú Miniškolu mladých moderátorov už tradične organizovala Regionálna organizácia Slovenského syndikátu novinárov v Košiciach. V rámci projektu Život v tmavomodrom svete, ktorý je realizovaný s finančnou podporou programu Košice 2013 – Európske hlavné mesto kultúry, vyjde Literárna čítanka pre nevidiace deti. Na jeho zorganizovaní sa podieľala Tlačová agentúra detí a mládeže Košice a finančne ho podporil aj Literárny fond v Bratislave. Sme radi, že naši redaktori aj počas prázdnin mysleli na svojich znevýhodnených kamarátov.

Jakub 'Kučo' Sobota
foto internet

Venované (ne)maturantom

Chcela som napísať niečo iné, odvážne a pritom tajomné. Niečo, čo by vo vás vzbudilo na chvíľku dojem, že sme všetci filozofi, lekári, liečitelia, vedci či „obyčajní“ spisovatelia. Počuli ste už niekedy o „tajomstve“?

Nemyslím tým tajomstvo s malým „t“, ale Tajomstvo, ktoré sa najprv len zneužívalo veľkými osobnosťami histórie a teraz sa dostalo aj medzi nás – obyčajných ľudí. Vrávi sa tomu Zákon príťažlivosti.

Školský časopis má v prvom rade písať pre študentov. Od študentov pre študentov. No každý, kto ho číta, by si mal nájsť niečo pre seba. Každý to, čo potrebuje.

Nechcem písať dlho, pretože menej je niekedy viac, a preto prejdem rovno k tajomnému Tajomstvu. Niektorí už vedia, o čo tu pôjde. Spolieham sa však na to, že nie všetci mali možnosť sa s takýmto niečím stretnúť. Je mi cťou, že budem teraz patriť medzi tých, ktorí tento zákon predstavili verejnosti.

Autorka knihy *The Secret*, Rhonda Byrne, napísala v úvode nádherné venovanie: „Venované Vám. Nech vám Tajomstvo prináša lásku a radosť počas celej vašej existencie. To želim vám i celému svetu.“ Chceme sa mať v živote dobre? Samozrejme, že áno. Tak si to celou svojou myslou priťahujme. Buďme pomyselným magnetom, ktorý

bude dobré veci, ako šťastie, zdravie, peniaze, lásku a dobré vzťahy, priťahovať.

Jediným dôvodom, prečo ľudia nemajú to, čo chcú, je, že viac myslia na to, čo nechcú, než na to, čo chcú!

Poviem vám jeden konkrétny príklad. Veľmi som túžila vyhrať celoslovenskú súťaž zameranú na vlastnú tvorbu. Napísala som skvelú poviedku a dookola si vravela: JA PROSTE VYHRÁM.

Nie je čo riešiť.

Neexistovalo

žiadne, čo ak? A o pár týždňov prišiel do školy list z tejto súťaže. Stálo tam moje meno a oznam o umiestnení, plus pozvánka na vyhodnotenie. Čo som si priala, sa vyplnilo. Náhoda? Ani náhodou. Verím, že sa splní aj moje pranie, aby tento článok zau-

jal na súťaži školských časopisov – Štúrovo pero... Čo tým všetkým chcem povedať?

Myslíte pozitívne. Vstávajte s dobrou náladou a celkom sami si tak pritiahnete krásny deň. Ako povedal medzinárodný rečník Mike Dooley: „Myšlienky sa zhmotnia!“

Zo života sa treba tešiť, pretože je fenomenálny. Je to veľkolepý výlet. A vy, maturanti, (vrátane mňa) si zatvorte oči a s ľahkosťou a pohodou si opakujte: „Ja zmaturujem. Nohami rukami...ale ja zmaturujem.“ Platí to samozrejme aj pre všetkých ostatných.

„Učiteľka dnes prekvapivo nepríde na hodinu a písomka sa preloží!“

„Dnes ma tí tretiaci budú počúvať bez slova celú hodinu...“

„Zabudla som si doma desiatu, no isto ma niekto pozve na niečo z bufetu.“

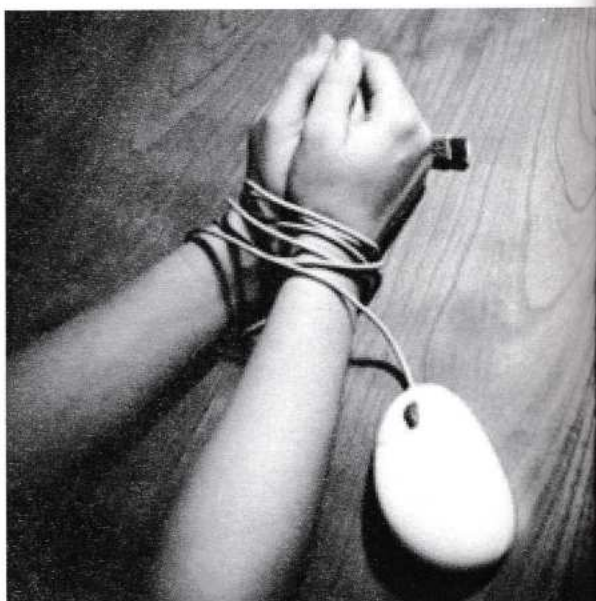
Tak to funguje. Jednoducho. Spoľahlivo.

Spoločnosť mení spoločnosť

Čo dnes vidíme na uliciach našich miest, dedín či sídlisk? Deti hrajúce sa na klastickú naháňačku sa stratili. Tradičná hra na schovávačky, dedená z generácie na generáciu, sa vytratila nenápadne ako jemný vánok cez okno tohto sveta. Všetky dobré časy, ktoré sme videli v smejúcich sa deťoch, pominuli tak, ako to napísal Laco Novomeský v diele Otvorené okná. Spoločnosť zmenila spoločnosť. Hry detí a smiech z ulíc sa zavreli do cely detskej izby k obrazovkám monitorov a k hrám, ktoré boli vytvorené väčšinou tým, za čo dlhé roky bojovali naši praotcovia, dedovia alebo básnici a spisovatelia vo svojich dielach. Hry pre deti sú vytvorené vojnou. „Oblúbené“ mašiny a zbrane, ktoré životy brali, sa dnes stali opäť súčasťou nášho jestvovania. Pravdou je, že do tejto pavučiny sú najčastejšie chytené malé, ale aj väčšie deti. Pýtam sa, prečo potom umierali naši predkovia na frontoch a celé národy tak túžili po slobode pre seba a pre svoje ďalšie generácie? Veď je to tu opäť. Sloboda v štáte, no väznica už skoro v každom byte či dome. Spoločnosť mení spoločnosť... Tvrdí abstinenti, ktorí si na večné veky sľúbili, že sa alkoholu nedotknú

a je pre nich nepotrebný. Avšak, spoločnosť mení spoločnosť... Zrazu sa všetko mení a na takýchto, poväčšine mladých ľudí, sa nalepí veľká olejová škvrna smoly a podlomia sa im kolená pod ťarchou litrovej vodky. Dym vychádzajúci z ich úst vytvára strachuplné obrazce, ktoré sa snažia len rozprášiť rukou do ovzdušia. Nikto predsa nechce vidieť, ako rapídne sa mu mení život. Vidieť hlbokú priepasť, ktorá sa začína pri špičke chodidla, musí byť desivé. A už sme na dne priepasti

bez svetla, kvetov a dokonca bez „priateľov“, ktorí nás na kraj priepasti priviedli. Už je to raz tak. Spoločnosť mení spoločnosť...

siveli, deti odišli a my máme v obývačke len abstraktný obraz a ultramodernú sedačku. Bublina života o chvíľu praskne a ostane

Práca, peniaze, majetok. To všetko mení... V luxusnej obývačke nám visí abstraktný obraz za tisíce, no ani raz sa naň nepozrieme. Sami nevieme, čo nám chce obraz povedať. Máme ultramoderný gauč, na ktorom sa však nedá sedieť, pretože je ultranepohodlný. Stál však veľké peniaze, a preto ho treba mať i napriek jeho nevyužitiu. Týmto príkladmi chcem povedať, že peniaze menia človeka... Dospelí sa náhlia a nikdy sa nezastavia. Teda zastavia sa, keď im na semafore svieti červená. Toto zastavenie im však nariaďuje zákon. Odkladajú deti do nákupných centier, alebo im ponúkajú bojovať vo vojne pri obrazovke monitoru. Hodiny, hodiny, hodiny... Bez prestávky. Každý deň. Jedného dňa sa zobudíme a zistíme, že naše vlasy zo-

len vzduchoprázdno. Až vtedy začneme rozmyšľať, ako sme žili, čo všetko sme stihli... alebo skôr, čo všetko sme nestihli.

Žiť naplno, zdravo, s rodinou, s priateľmi, ktorí ma neťahajú k priepasti... Žiť podľa tajomstva. Kto ešte nezistil, čo to tajomstvo znamená, tak vám to jednoducho vysvetlím. Tajomstvo znamená žiť podľa zákona príťažlivosti. Dá sa ním žiť, či už ste v Amerike, v Európe alebo v Afrike. Kdekoľvek ste, všade to bude účinkovať. Myslite pozitívne a nenechajte sa ovplyvňovať zlými pocitmi ľudí. Cíťte iba radosť, nadšenie. Cíťte skutočný život. To je ten správny recept na život. Snažiť sa, aby nás nezmenila spoločnosť!

0 rok viac,

no o koliesko menej

Premýšľali ste už niekedy nad tým, čo v skutočnosti znamenajú štyri horiace sviece na adventnom venci? Pýtam sa preto, lebo čas vianočný sa neúprosne približil. Všetci sa hrnú, bijú, pretláčajú, odtláčajú a predbiehajú. Kto bude tento rok rýchlejší? Zvíťazí skutočný „duch“ Vianoc, alebo to opäť na plnej čiare vyhrá komerčný odpad?

Na svete sa v tomto období dejú skutočné šíalenstvá. To, že ľudia umierajú, skáču z okien, navzájom sa vražia, autá do seba vrážajú a deti v jednom kuse sedia za monitorami, to už nie je rarita. Je to skôr akási bežnosť, nutnosť, pravidelnosť. To s nami nepohne. Pre nás je dôležitejší iný faktor. Vianoce, obchody, darčeky, krik, zhon, plač, peniaze, hypotéky, pôžičky... Toto je už iná káva. Komerčná zóna sa dostala už aj na naše toalety. Časopisy a letáky nám vyhadávajú z poštových schránok. Tlačia sa tam ako sardinky v konzerve. Ako sto Japoncov natlačených v maličkom výťahu.

„Kúpte si rybu, kurča, lososa... Všetko dávame za výýýýhodnú cenu! Neváhajte a kupuj-

te hračky pre deti, ktoré aj tak o pár týždňov vyhodíte, pretože sa vám pokazia.“ Obchody nám skáču po hlavách. Deti sa už neuspokojia s jednou hračkou pod stromčekom. A čo spravia rodičia? Pre pokoj v rodine im kúpia pre istotu dvadsať.

Na dvere sa vešajú krásne gýčové umelé hovoriace vence, ktoré keď

tlesknete, začnú hrať a spievať anglickú pesničku. Ách, aké je to „nádherné“! Koľko to radosti v jednom sprostom venci. Nebudem sa čudovať, ak o chvíľku začnú ľudia kupovať adventné vence v tvare pyramídy.

VÝPREDAJ!

VÝPREDAJ!

VÝPREDAJ!

KUPOJTE!

KUPOJTE!

KUPOJTE!

Koľká irónia

Skoro by som bola zabudla na naše obchodné domy. Cez Vianoce sú takmer ľudoprázdne. Chcela som tým teda povedať, že obchody praskajú pod ťarchou nenásytných ľudí. Pokiaľ im niečo nevypadne z nákupného košíka, tak budú nakupovať, nakupovať, nakupovať...

„Ach, ešte potrebujeme kúpiť dvadsať litrov Coca-Coly a prihodíme k tomu ešte tak sto kilogramov údeného mäsa, aby nám nebolo

málo. A prihod' zo dve mandarínky. Hmm, popozerala by som sa aj po nejakých hotových koláčoch. Myslíš, že tristo kusov stačí? No, vezmi pre istotu štyristo, človek nikdy nevie.“ Potom ľudia plačú: „Pozri, ako som pribrala počas Vianoc, je to strašnééé. A pritom som toho tak veľa nezjedla. Musím začať s radikálnou diétou.“

Vždy som chcela vyskúšať písanie denníkovou formou.

30.11.2013 22:00

Milý môj denníček. Dnes som bola s rodičmi v Tesco. Asi sme aj my podľahli vianočným nákupom. No šli sme tam len za jediným účelom – kúpiť teplú vetrovku na zimu. To, čo sa nemalo stať, sa stalo skutočnosťou. Strávili sme tam hodinu a pol. Ja, mamka a sestra sme behali pomedzi vešiaky a skúšali si aj iné veci ako vetrovku. Nakoniec bola z toho jedna veľká kopa oblečenia. Ocko nás zatiaľ čakal pred obchodom pri Juice Bare. Pokiaľ sme sa k nemu vrátili, tak vypil liter a pol džúsu. To čakanie preňho znamenalo celú večnosť... Pri nakupovaní som si stihla všimnúť pár „drobností“, ktoré mnou otriasli. Zaujal ma mladý manželský pár,

ktorý pred sebou tlačil 3 nákupné košíky. Zhodou okolností už boli plné. Zdalo sa mi, ako keby sa prechádzali po nejakom veľkosklade. No toto bol ešte slabší odvar. Pokračovala som ďalej a v duchu som prosila, aby takýchto obrazov bolo aspoň na dnes dosť. Nestalo sa tak. Myslíte si, že držať svoje malé dieťa na vôdzke je nemožné? Ste na omyle. Malé dievčatko malo okolo krku vôdzku a len čo sa rozbehlo za hračkou, mama stlačila gombík a dieťa sa zastavilo. Ako sa vraví, pes je najlepším priateľom človeka... Mohla by som pokračovať aj v ďalších fascinujúcich úkazoch, no už som dostatočne unavená. Tak teda dobrú noc a šťastné a veselé... nakupovanie.

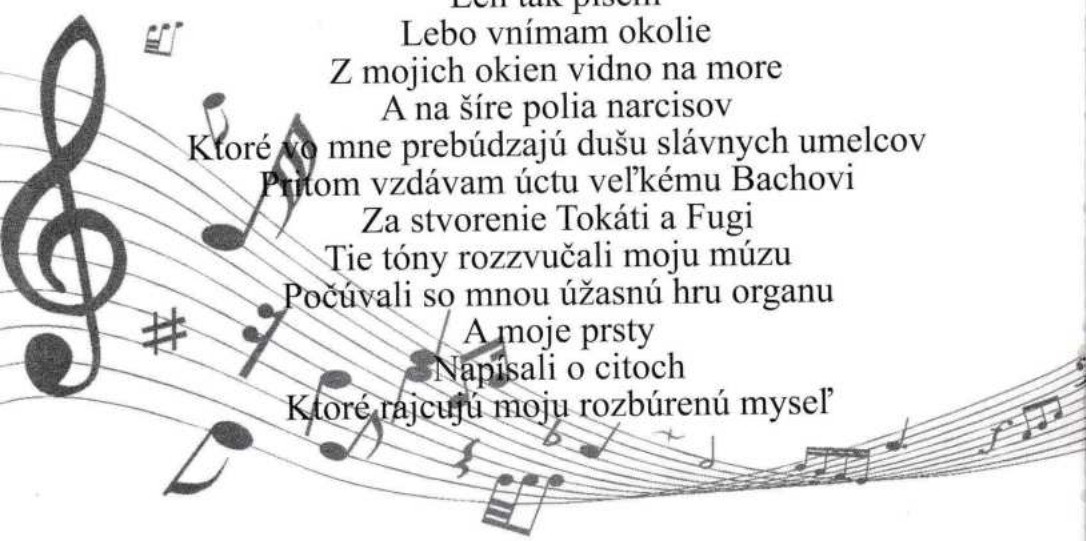
Nebudem sa čudovať, ak sa zo mňa stane M-I-Z-A-N-T-R-O-P.

Všetko je plné. V týchto predvianočných časoch by bolo asi najlepšie ostať doma v teple. Nákupné centrá sa mi sprotivili a už len očakávam, kedy sa mi sprotivia aj ľudia. Vôbec sa nebudem čudovať, ak sa zo mňa stane mizantrop... Tlačiť sa v dave ľudí, vydýchaným vzduchom a vo zvuku trhania pokladničných blokov, nepatrí medzi moje hobby. A tak len v tichosti pri vône ihličia z môjho adventného venca čakám ten správny čas vianočný. Narodenia Ježiška.

Múza

Aj kvet bol z rosy stvorený
Aj nám bol ako dar z neba rozdáný
Len sa započúvam do tónov organa
A začnem hneď na papier verše vytvárať
Keď počujem piesne nebeské
Ktoré sú ako pierka anjelské
Vidím svet živou farbou pokrytý
Melódia sa všetkými smermi rúti
A mne sa z toho hlava múti
A znie to ako v jaskyni obrovskej
Či v chráme studenom
Ako keby som pred oltár kráčala v snehobieliom
No a s tými kvetmi
Čo som spomínala
Rosou pokropené
Vidím že sny môžu byť do bodky naplnené
Len tak píšem
Lebo vnímam okolie
Z mojich okien vidno na more
A na šíre polia narcisov
Ktoré vo mne prebúdajú dušu slávnych umelcov
Prítom vzdávam úctu veľkému Bachovi
Za stvorenie Tokáti a Fugi
Tie tóny rozzvučali moju múzu
Počúvali so mnou úžasnú hru organu
A moje prsty
Napísali o citoch
Ktoré rajcujú moju rozbúrenú myseľ

Nevypovedaná otázka

Vzdávame sa vlastných
životov

Radšej si dávame do pohárov
tvrdý alkohol

Nemáme už radi deti

Radšej si kupujeme zbytočné
veci

A búchame sa po vreckách

Ako to robia obri v hlbokých
zákutiach

Kvety sa nám iba hnusia

Nie je pokrok v našich dušiach

Iba slnko zakryjeme tvrdou
dlaňou

Čo už vôbec nehreje pevný štít
našej zeme

Srdce sa nám niekam skrylo

Asi do nádob s jedovatým
plynom

Krídla nám padli ako kocky

Na hraciu dosku bez otázky

A čo ďalej?!

Pokúsiť sa o pokrok

Skúsiť spraviť prvý krok

Napredovať lepším cestám

Byť tou hviezdou čo sa nevzdá

Možno je to iba blbý svet

Čo vnáša do duší krutý hnev

A s ním sa nám do kolísky

Pribaľujú samé spisy

Neskôr nás aj pohltnú

A z tej kopy plnej špiny

Bude vidieť iba sliny

A pot v očiach odretých

Na poliach svetových

Odpustenie sa tiež skrylo

Za strom plný márných sľubov

A nie je na ňom vôbec miesta

Pre slová čo znejú:

Tak mi prepáč!

S plným bruchom samej skazy

Môžeme pristáť iba do blata

hnoja a smoly

Z tej už úteku niet

A žiadna pomoc nie je na ceste

Ak sa správať budeme ako

bzdochy zomrelé

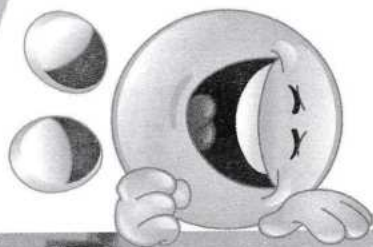
Nebude už budúcnosti

A naše deti zedia iba kosti

Na poliach ľudskej

nevraživosti

Gardošiny

na hod. literatúry:

p. uč. Čižmárová: „Ferko, našiel si reťazový kompozičný postup v teórii literatúry? Nemusel si zavrieť učebnicu.“

Ferko: „Našiel. Je tam toho dosť veľa. Tak som radšej zavrel.“

na hod. fyziky:

p. uč. Guteková: „To ako ste prišli dnes na hodinu fyziky?“

Tomáš: „Rozospato...“

p. uč. Guteková: „Jeden napíše somarinu a druhý ju opíše.“

Dávid: „Ta, nechám ho v štichu?“

pán kaplán reaguje na tabuľu popísanú príkladmi:

p. k.: „Čísla s písmenkami, ta to nie je dobre.“

Mat'o U.: „To ešte keď tam sú čísla, to je ešte dobre.“

na hod. chémie:

p. uč. Čurillová: „No, keď mi na maturite povie, že vodík odíde, tak sa môžete postaviť a odísť vy. Vodík sa predsa odštiepi!“

na hod. biológie:

p. uč. Škorvánková o špeciálnom druhu rýb: „Oni sa nepária!“

Miky: „Polejem ich vriacou vodou a hneď sa budú pariť.“

Adresa redakcie:

Čordáková 50, 040 23 Košice

quovadis@gkmke.sk

www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Barbora 'Barbi' Bariová, 4.A

Grafická úprava:

Dominika 'Domči' Baxová, 3.A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čizmarová

Redakčná rada:

Mária 'Ria' Pachová, 4.A

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 4.A

Zuzana 'Szalonka' Szalonová, 4.A

Jakub 'Kučo' Sobota, 3.A

Prispievatelia:

Lucia 'Lučka' Kočanová, 1.A

Alžbeta 'Betka' Horňáková, 1.A

Zuzana 'Zuzka' Matiová, 1.A

Šimon 'Sajmon' Mesarč, 1.A

Patrícia 'Paťka' Linková, 2.A

Štefan 'Števo' Ondika, 2.A

Andrea 'Ajs' Hadbavníková, 4.A

Emília 'Milka' Humeňanská, 4.A

Kresby:

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 4.A

